ΕΤΟΣ Α'—ΑΡΙΘ. 4 ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 23 Ἰουλίου 1878. ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

ΚΟΡΙΝΝΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΛΑΜΠΡΟΣ ΕΝΥΑΛΗΣ

Συνδρομὴ ἐτησία: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 8. ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 12.—Ἕκαστον φυλ. τιμᾶται λ. 10.—Γραφεῖον Κορίννης, ἐν τῷ τυπ. τῆς Κορίννης.—Αἱ περιοδικῶν ἀφορῶσαι ἐπιστολαὶ διευθύνονται πρὸς τὸν ἐκδότην.

ΕΚΔΟΤΗΣ ΧΡΗΣΤΟΣ ΧΙΩΤΗΣ

Η ΕΛΛΗΝΙΣ

ΚΑΙ

Ο ΠΡΟΟΡΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΩΝ

Συνέχεια καὶ τέλος ἴδε σελ. 17.

γ') *Ἐργόχειρα.*

Ὁ λόγος ἔρχεται τελευτῶν ἐπὶ τὰ χειροτεχνήματα. Πολλοὶ πρὸ ἐμοῦ εἶπον ὅτι, κύριος σκοπὸς τούτων πρέπει νὰ εἶναι τὸ περὶ τὴν οἰκονομίαν βιωφελὲς καὶ ἡ περὶ τὴν εὐχειρίαν ἄσκησις, ἡ δὲ τῆς φιλοκαλίας διὰ τῆς ἁρμονίας τῶν χρωμάτων, τῆς εὐρυθμίας τοῦ σχήματος καὶ τοῦ ἐντέχνου τῆς παραστάσεως ἄσκησις δέον νὰ γίνηται παρέργως. Πρέπει δῆλον ὅτι τὰ κοράσια, παρ' ἡμῖν τοὐλάχιστον, νὰ διδάσκωνται α) τὰ *στοιχειακὰ* χειροτεχνήματα, οἷα τὰ ἁπλᾶ εἴδη τῆς ῥαφῆς, τοῦ πλέγματος, τῆς συμπλοκῆς, καὶ β) τὰ *οἰκονομικά*, ἤτοι τὴν κοπὴν καὶ τὴν ῥαφὴν χρησίμων ἐνδυμάτων, τὸ πλέγμα τῶν τε τριμμένων, τὸ ἐμβάλλωμα τῶν τετρυπημένων καὶ τὸ διάῤῥαμμα τῶν ἐσχισμένων· τὰ δὲ κυρίως *καλλιτεχνικά*, ἤτοι ὅσα δὲν σκοπεύουσιν εἰς θεραπείαν οἰκιακῆς τινος ἀνάγκης ἀλλὰ μᾶλλον εἰς καλλιτεχνόν τινα παράστασιν, νὰ διδάσκωμεν ἅπαξ μόνον τῆς ἑβδομάδος, ὅσον θὰ ἤρκει, νομίζω, ὅπως ἀναπτύξωμεν παρὰ τοῖς κορασίοις τὴν αἴσθησιν τοῦ καλοῦ. Ἀλλ' ὅμως τί συμβαίνει παρ'ἡμῖν; Τὰ οἰκονομικὰ χειροτεχνήματα, περὶ ἃ ὡς χρησιμώτατα πάντων δέον νὰ καταβάλληται σύντονος μέριμνα, ἀκριβῶς ταῦτα ἀμελοῦνται κατὰ δυσυχίαν ὑπὲρ τὸ δέον, ἢ μᾶλλον περιφρονοῦνται ὑπὸ τῶν ἡμετέρων διδασκάλων, καὶ ἂν μοὶ ἐπετρέπετε θὰ ἔλεγον, περιφρονοῦνται δι' ὅλης τῆς δυνάμεως τῆς κουφονοίας αὐτῶν. Πᾶσα δὲ προσοχὴ καὶ ἐπιμέλεια ἐκ τοὐναντίου στρέφεται *κατ' ἐξοχὴν* περὶ τὰ καλλιτεχνικά, ἤτοι περὶ τὴν πλοκὴν καὶ τὸ κέντημα, λ. χ... γωνιῶν πρὸς καλλωπισμὸν πολυτελῶν *ἐπιτραπεζίων, περιβολῶν* καὶ *παραπετασμάτων*, πολυδαπάνων *θηκῶν, ψιχιοδοχείων, γραμματοφυλακείων*, ἢ τὰ λεγόμενα *Ἐνετικά, τῶν Γοβιλίνων, φριβολιτέ, γκιουπούρ* κλπ., ὧν οὐδόλως ἐκεῖ ἐννοεῖται ἡ χρῆσις. Αἱ ἡμέτεραι διδάσκαλοι ἐντελῶς ἀμαθεῖς περὶ τὰ οἰκονομικὰ χειροτεχνήματα, ἐπιθυμοῦσαι δὲ νὰ δώσωσι δείγματα τῆς περὶ τὰ ἀντικείμενα ἐκεῖνα τῆς πολυτελείας δεξιότητος αὐτῶν, παντάπασι δὲν ἐννοοῦσι νὰ συμμορφωθῶσι πρὸς τὰ ἐκεῖ ἁπλοϊκὰ ἤθη καὶ τὴν λιτότητα τοῦ ἐσωτερικοῦ διακόσμου τῶν οἰκιῶν, ὑπακούουσαι εἰς ῥητὴν θέλησιν τῶν γονέων, παραπονουμένων ὅτι αἱ θυγατέρες των κατατρίβουσι τὸν πολύτιμον χρόνον των εἰς χειροτεχνήματα ἐντελῶς μὲν ἄχρηστα αὐτοῖς, σπουδαίως δὲ καὶ ἀσκόπως φλεβοτομοῦντα τὸ βαλάντιόν των. Εἶναι περιττὸν νὰ προσθέσω ὅτι οἱ γονεῖς αὐτῶν πολλαχοῦ μὴ εὑρίσκοντες ἐν τῇ ἀγορᾷ τοῦ τόπου τὸ ἀπαιτούμενον ὑλικὸν πρὸς κατασκευὴν τοῦ ὑπὸ τῆς διδασκάλου ἐπιβληθέντος αὐτοῖς ἐργοχείρου, ἀναγκάζονται ἐνίοτε νὰ προμηθεύωνται τοῦτο διὰ πολλοῦ κόπου ἐξ Ἀθηνῶν ἢ Κωνσταντινουπόλεως, Λονδίνου ἢ Καλκούτης. Συνέβη μοι, Κυρία, νὰ ἐρωτήσω τινὰς τῶν πεφυσιωμένων τούτων διδασκάλων διατί ἀρνοῦνται νὰ συμμορφωθῶσι πρὸς τὰς ἐπιθυμίας τῶν γονέων, καὶ ἀντὶ νὰ ὁμολογήσωσι τὴν ἀμαθίαν των, ἥτις δικαίως δὲν πρέπει νὰ ἐπιβαρύνῃ αὐτὰς ἀλλὰ τὸ Ἀρσάκειον, ἐν ᾧ περὶ ταῦτα κατ'ἐξοχὴν ἠσκήθησαν, ἤκουσα μετά τινος βλακώδους ἀλαζονείας νὰ μοὶ ἀπαντήσωσιν ὅτι αἱ ἐργασίαι αὐταί, ἃς οἱ γονεῖς ζητοῦσιν, «*εἶναι πρόστυχαις καὶ δὲν τὰς κάμνουν αἱ διδάσκαλοι ἀλλ' αἱ μοδίσταις*».

Δ'

Δύο λέξεις ἔτι δὲν θὰ ἦσαν περιττὰι διὰ τὸν ἐπίλογον τῆς παρούσης μου. Μετὰ τὰ εἰρημένα δὲν νομίζω, ἀγαπητή μου κυρία, ὅτι θὰ ἦτο ἀρκετὸν νὰ λέγωμεν μόνον ὅτι ἔχομεν παρθεναγωγεῖα, ὅπως εἴμεθα σεβαστοὶ καὶ ἀξιέπαινοι ἀπέναντι τοῦ κόσμου. Τὰ εὐγενῆ ταῦτα καθιδρύματα τότε μόνον δύνανται καὶ νὰ εἶναι πράγματι *παρθεναγωγεῖα*, ὅταν ἐπιτυγχάνωσι νὰ ἀποδίδωσιν εἰς τὴν κοινωνίαν τοὺς προσδοκωμένους καρπούς. Ἄλλως μάτην δαπανῶνται τοσαῦτα ὑπέρογκα ποσὰ πρὸς συντήρησιν αὐτῶν. Καίτοι δὲ δὲν πρόκειται ἐνταῦθα κυρίως περὶ τοῦ Ἀρσακείου, οὐχ ἧττον δὲν θὰ παρασιωπήσω ὅτι οἱ ἔχοντες ἀμέσως ἢ ἐμμέσως συμφέρον νὰ παραστήσωσιν ἀγαθὴν τὴν ὑπόληψιν τοῦ καταστήματος τούτου ἢ οἱ ἀποβλέποντες εἰς τὴν ἐξωτερικὴν λάμψιν τῶν καρπῶν αὐτοῦ δὲν μοὶ φαίνεται ὅτι ἔχουσι πολὺ δίκαιον βρενθυόμενοι οὕτωσὶν ἐπὶ ταῖς ὡραίαις λέξεσι, μεθ' ὧν εὐγενεῖς τινες φιλέλληνες, οἷος ὁ Γλάδστων, ὁ Βυρνοὺφ καὶ ἄλλοι, ἠθέλησαν νὰ λαλήσωσι περὶ αὐτοῦ· οὐδὲ εἶναι ἀνάγκη, νομίζω, νὰ δράττωσι ταύτας μετὰ τοσαύτης προθυμίας καὶ

νάντιτάττωσιν αὐτὰς ἀγερώχως καὶ θριαμβευτικῶς κατὰ τῶν ζητούντων νὰ καταδείξωσι τὰς ἐλλείψεις αὐτοῦ ἐπὶ τῇ χρηστῇ ἐλπίδι τοῦ ἀποδοῦναι εἰς τὸ ἀνώτατον τοῦτο γυναικεῖον καθίδρυμα τοῦ ἑλληνισμοῦ, ἐξ οὗ ἐλλόγως προσδοκᾶται ὁλοκλήρου τῆς Ἀνατολῆς ἡ ἀνάπλασις, τὴν ἐν ᾗ κέκληται εὐγενεῖ σταδιοδρομίᾳ προσήκουσαν θέσιν. Τὸ ἀμβλυωπεῖν μετὰ τοσαύτης ἐπιμονῆς καὶ εὐχαριστήσεως πρὸς τὰς ὑποδεικνυμένας ἐλλείψεις καὶ τοῦ καταστήματος τούτου θἀπήλπιζεν ἡμᾶς ἐντελῶς καὶ περὶ πιθανῆς τινος ἐν τῷ μέλλοντι βελτιώσεως αὐτοῦ. Ἐπὶ πᾶσι δὲ δὲν μοὶ φαίνεται ὅτι θὰ ἦτο ἄκαιρος ἢ ἄδικος ὁ λόγος ἀναφερόμενος καὶ ἐπὶ τὰ λοιπὰ παρθεναγωγεῖα τῆς ἐλευθέρας Ἑλλάδος . . .

*Ἀν ὑμεῖς, Κυρία, δὲν συμφωνεῖτε μὲ τὴν γνώμην μου, δὲν δικαιοῦμαι ἄρά γε τότε νὰ ζητήσω νὰ μάθω ἀπὸ ὑμᾶς τί ἔπραξαν τὰ παρθεναγωγεῖα ἀπὸ τῆς συστάσεώς των ἄχρι σήμερον; Δείξατε, ποῦ εὑρίσκετε ὑμεῖς, ποῦ βλέπετε τὴν ποθουμένην ἐκείνην μητέρα, ἣν κατώρθωσαν νὰ μορφώσωσι ταῦτα μετὰ τοσαύτας ὑπὲρ αὐτῶν γενομένας δαπάνας; ἢ ἤτις ἐγγυᾶται ὅτι δύναται νὰναλάβῃ εὐθαρσῶς τὴν ἀνατροφὴν τῶν τέκνων της, ὅπως χορηγήσῃ εἰς τὴν πατρίδα μας τοὺς ζητουμένους τούτους χρηστοὺς καὶ ἀνδρείους πολίτας; Ἐννοῶ ἐντίμους τινὰς ἐξαιρέσεις, ἃς ὅμως πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ὀφείλομεν εἰς τὴν ἐπιμεμελημένην ἀγωγήν, ἣν ἔδωκε ταύσον δὲ περὶ τούτου δὲν θὰ μὲ πείσητε, θὰ μοὶ ἐπιτρέψητε νὰ πιστεύω ἀδιστάκτως, ὅτι ἐν γένει πάντα τὰ παιδευτήρια ταῦτα τῶν θυγατέρων ἡμῶν ἀπέτυχον, καὶ ἀπέτυχον οἰκτρῶς τοῦ σκοποῦ των παρ' ἡμῖν. *Ἀν ὑμεῖς δὲν μοὶ τὸ ἐπιτρέψητε, θὰ λάβω αὐτὸς τότε τὸ δικαίωμα νὰ ἐκφράσω τὴν ἑδραίαν πεποίθησίν μου, ὅτι ἂν ἡ Ἑλληνὶς πρέπει νὰ εἶναι τοιαύτη, οἵαν εἶπον ὅτι πρέπει νὰ ἐννοῶμεν, ἂν ὁ προορισμὸς τῶν παρθεναγωγείων ἀνάγκη νὰ εἶναι τοιοῦτος, οἷον ἀνωτέρω διετύπωσα, βεβαίως ταῦτα, καὶ πρῶτον πάντων τὸ Ἀρσάκειον, ἀντὶ τοῦ εἶναι εὐεργετικὰ διὰ τὸ ἡμέτερον ἔθνος, συνετέλεσαν ἐξ ἐναντίας ἀσφαλῶς εἰς τὴν διαφθορὰν τῶν ἁπλῶν καὶ χρηστῶν ἠθῶν τῆς *Ἑλληνίδος*, δι' αὐτῆς δὲ καὶ τοῦ ἐθνικοῦ ἡμῶν χαρακτῆρος καθόλου...

Μετὰ βαθέος ψυχικοῦ ἄλγους, Κυρία, πᾶς ὀξυδερκὴς παρατηρητὴς δύναται νὰ προΐδῃ ὅτι λίαν προσεχῶς βαρεῖαι, ἴσως καὶ διὰ παντὸς ἀνεπανόρθωτοι, ἀναμένουσι τὸν ἑλληνισμὸν συμφοραί. Τὸ ἀπὸ τοῦ Αἵμου ἐπιφερόμενον σφοδρὸν τοῦ Βορρᾶ πνεῦμα εἶναι λίαν ἐπίφοβον. Τὴν δὲ Ἑλλάδα, τὴν νεαρὰν καὶ ἁγνὴν ταύτην κόρην τοῦ 21, ἣν τοσούτῳ ἔνδοξον, αἰδήμονα καὶ ὡραίαν παρέδωκαν ἡμῖν οἱ πατέρες, κατέστησαν σήμερον οἱ παρ' ἀξίαν καὶ ἀσυνειδήτως ἀναλαβόντες τὴν διαπαιδαγώγησιν αὐτῆς, ἑταίραν ἀναιδῆ, μεταπηδῶσαν ἀσέμνως ἀπὸ ἀγκάλης εἰς ἀγκάλην τῶν φαύλων προαγωγῶν αὐτῆς, ἐντρυφῶσαν ἀσυστόλως εἰς τὰ ποτρόπαια φιλήματά των, μεθύουσαν ἐκ τῶν ἀκολάστων θωπειῶν αὐτῶν. . . Τῶν δὲ ἐρωτικῶν τούτων ὀργίων της, ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων ἀνέθρεψαν αὐτήν, οἱ καρποὶ τί ἄλλο δύνανται νὰ εἶναι ἢ ὁ ἐκφυλισμός, ἡ διαφθορὰ καὶ ἡ ἀνανδρία; *Ω, βεβαίως τὴν Ἑλλάδα θὰ καταλάβωσιν αἱ περιστάσεις λυπηρῶς μεθύουσαν ἐν μέσῳ τῶν ὀργίων τούτων. Οὐδὲ θὰ δυνηθῇ νὰ ἐπιδείξῃ σήμερον τοὺς λέοντας τοῦ 21, ὅπως ἀποστέλλουσα αὐτοὺς εἰς τὸν *Ὀλυμπον, τὸν Πίνδον καὶ τὸν Αἷμον γενναίους καὶ σεβαστοὺς προμάχους τῆς ἱερᾶς παρακαταθήκης τῶν πατέρων ἡμῶν, ἐπιτελοῦσα δ' αὖθις ἔργα ἀντάξια τῆς προγονικῆς αὐτῆς ἀνδρείας καὶ δόξης, παραστῇ εὐπρόσωπος ἀπέναντι τῆς Εὐρώπης καὶ ἐφελκύσῃ τὰς συμπαθείας αὐτῆς. Ἰδοὺ τἀξιοθρήνητα ἀποτελέσματα τῆς θλιβερᾶς καταπτώσεως τοῦ ἐθνικοῦ ἡμῶν φρονήματος, τὰ ὁποῖα οὐδὲ νὰ συναισθανθῶμεν τοὐλάχιστον εἴμεθα ἱκανοὶ ἐν τῇ ἀπαισίᾳ νάρκῃ, εἰς ἣν ἐπεζήτησαν καὶ ἐπέτυχον νὰ βυθίσωσιν ἡμᾶς οἱ περὶ τὴν ἐξουσίαν ἀείποτε ὀργιάζοντες. Καὶ ἡ κατάπτωσις αὕτη τοῦ ἐθνικοῦ φρονήματος, ἥτις ἀείποτε ἐπήνεγκεν ἄφευκτον τὸν πολιτικὸν μαρασμὸν καὶ τὸν θάνατον καὶ αὐτῶν τῶν μᾶλλον μεγαλουργησάντων ἐθνῶν, μὴ ἀμφιβάλλετε ποσῶς, Κυρία, ὅτι ὀφείλεται εἰς αὐτὸ τοῦτο τὸ ὅλως ἀφιλόσοφον καὶ ὀθνεῖον παιδευτικὸν σύστημα τῶν ἡμετέρων παρθεναγωγείων, τῶν σχολείων, τῶν γυμνασίων καὶ τοῦ πανεπιστημίου, τὰ ὁποῖα εἶναι ἀνίκανα πλέον νὰ παραγάγωσι τὰς Ἑλληνίδας καὶ διὰ τούτων τοὺς *Ἕλληνας τῆς ὀλίγω πρὸ ἡμῶν εὐδαίμονος ἐκείνης ἐποχῆς. Τὸ δὲ ὀλέθριον τοῦτο παιδευτικὸν σύστημα πρέπει νὰ ἐπιβαρύνῃ βεβαίως τὴν ἀπρονοησίαν ἢ ἀβελτηρίαν τῶν ἐπὶ μακρὸν ἤδη χρόνον τοσοῦτον ἀμαθῶς καὶ ἀδεξίως παιδαγωγούντων τὸν ἀτυχῆ τοῦτον τόπον! . .*

ὁ ὑμέτερος
Χ. ΚΑΡΜΙΤΣΗΣ

ΥΓΙΕΙΝΗ ΕΝ ΘΕΡΕΙ

Facilius est morbos praecavere
quam eos curare. HOFFMAN.

I

Τὰ αἴτια τῶν μεταβολῶν τῆς θερμοκρασίας τόπου τινὸς εἶναι πλεῖστα, ὧν οὐχὶ ὀλίγα ἴσως ἄγνωστα ἔτι εἰς ἡμᾶς ὑπάρχουσι. Γινώσκομεν δὲ μετὰ θετικότητος μόνον τὰ ἑξῆς.

α') Ὅτι πρώτη αἰτία τοῦ ψύχους ἐν χειμῶνι καὶ τοῦ καύσωνος ἐν θέρει εἶναι ἡ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον μεγάλη πλαγιότης, μεθ' ἧς αἱ ἡλιακαὶ ἀκτῖνες πίπτουσιν εἴς τινα τόπον, ἀναλόγως τοῦ γεωγραφικοῦ αὐτοῦ πλάτους. Τόποι τουτέστι μᾶλλον ἀφιστάμενοι τοῦ Ἰσημερινοῦ, οἷον ἡ Αὐστρία, ἡ Πρωσσία καὶ ἐν γένει ἡ Εὐρώπη, εἶναι καὶ μᾶλλον ψυχροί, ἧττον δὲ τούτου ἀφιστάμενοι, ὡς ἡ Ἑλλὰς ἢ ἡ Ἰταλία καὶ ἐν γένει ἡ Ἀφρική, εἶναι καὶ ἧττον ψυχροί.

β') Ὅτι ἡ θερμοκρασία ὑψοῦται ἢ μειοῦται ἐπ' ἴσης κατὰ λόγον τοῦ ὕψους αὐτῆς ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, ἤτοι τῆς ἑστίας τῆς ἀνταναακλάσεως τοῦ θερμογόνου. Τόποι δηλαδὴ καθ' ὅσον πλειότερον ὑψοῦνται ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, κατὰ τοσοῦτον εἶναι ψυχρότεροι, καθ' ὅσον δὲ μειοῦνται κατὰ τοσοῦτον εἶναι θερμότεροι.

γ') Ὅτι ἡ γειτνίασις προσέτι τῆς θαλάσσης ἢ μεγάλων ὑδάτων ἕνεκα τῆς γινομένης ἐξατμίσεως μετριάζει τὴν θερμοκρασίαν τοῦ τόπου. Ὁ Πειραιεὺς ἐπὶ παραδείγματι ἢ τὸ Φάληρον καὶ αἱ Ἀθῆναι καθιστῶσιν ἀμέσως καταφανεστάτην τὴν περίπτωσιν ταύτην.

δ') Ὅτι ἡ ποιότης τοῦ ἐδάφους συντελεῖ ὡσαύτων εἰς τὴν ὕψωσιν ἢ μείωσιν τῆς θερμοκρασίας. Ἔδαφος λ. χ. γυμνὸν φυτῶν, τιτανῶδες καὶ μάλιστα ἀμμῶδες, ἔχον τὴν ἰδιότητα τοῦ θερμαίνεσθαι ἰσχυρότερον, πρὸς τούτῳ δὲ πάντῃ ἀνεπίδεκτον ὑπάρχον ἐξατμίσεως, αὐξάνει τὴν θερμοκρασίαν τοῦ τόπου. Τοιοῦτο τὸ ἔδαφος τῶν ἐρήμων τῆς Ἀφρικῆς. Ἀπ' ἐναντίας δὲ ἔδαφος καλλιεργημένον καὶ ἐπιδεικνύον πλουσίαν βλάστησιν, μάλιστα δὲ κεκαλυμμένον ὑπὸ δασῶν, εἶναι πάντοτε ψυχρότερον τοῦ ἐστερημένου τούτων, καθ' ὅσον διὰ τῆς φυτικῆς ζωῆς, ἱκανοῦ καταναλισκομένου ποσοῦ θερμότητος, αἱ ἡλιακαὶ ἀκτῖνες δὲν ἐξικνοῦνται ἀρκούντως θερμαὶ μέχρι τοῦ ἐδάφους. Τοιοῦτο τὸ ἔδαφος τῆς Νιγρητίας.

ε) Ὅτι οὐχ ἧττον ποικίλλουσι τὴν θερμοκρασίαν τοῦ τόπου οἱ ἐν τούτῳ ἐπικρατοῦντες ἄνεμοι κατὰ τὴν φύσιν τῶν χωρῶν, ἃς οὗτοι διερχόμενοι ἐπιπνέουσιν. Ἑπομένως χῶραι ἐκτεθειμέναι εἰς τὰς προσβολὰς ψυχρῶν ἀνέμων εἶναι, ὡς εἰκός, ψυχρότεραι ἐκείνων, ἃς προφυλάττουσιν ἀπ' αὐτῶν παρακείμενα ὄρη· οὕτως ἡ Εὐρώπη ἔχει μετριώτερον ψῦχος ἄλλων χωρῶν τῆς γῆς, ὑπὸ τὸ αὐτὸ πλάτος κειμένων, διότι τὰ Οὐράλια ὄρη προφυλάττουσιν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ ψυχροῦ ΒΑ ἀνέμου.

Μετὰ τὰ ὀλίγα ταῦτα, τὰ ὁποῖα ἐκρίναμεν καλόν, χάριν ἰδίως τῶν ὡραίων ἀναγνωστριῶν τῆς *Κορίννης*, νὰ προτάξωμεν περὶ τῶν αἰτίων, ἅτινα διαφόρως τροποποιοῦσι τὴν θερμοκρασίαν τόπου τινός, ἐξετάσωμεν τἀποτελέσματα, τὰ δυνάμενα νὰ προέλθωσιν ὡς πρὸς τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου ἐκ τῆς ἐπιρροῆς τοῦ θερμοῦ ἀέρος, κατ' ἐξοχὴν ἐπὶ τῆς ἀναπνευστικῆς συσκευῆς καὶ τοῦ ὀργάνου τῶν ἐκκρίσεων καὶ τῆς διαφορήσεως, ἤτοι τοῦ δέρματος.

II

Ἡ θερμότης εἶναι ἡ πηγὴ τῆς ζωϊκῆς ἀρχῆς, ὡς τὸ ψῦχος εἶναι ὁ ἐπίφοβος πολέμιος αὐτῆς. Ἐν τούτοις θερμοκρασία λίαν ὑψωμένη παράγει ἀποτελέσματα χαλεπὰ εἰς τοὺς μὴ εἰθισμένους εἰς αὐτό. *Ἄνω τῶν 15 βαθμῶν ὁ ἀὴρ δύναται νὰ θεωρηθῇ θερμός. Ἐν τῇ θερμοκρασίᾳ δὲ ταύτῃ δὲν εἶναι πολὺ εὐνοϊκὸς εἰς τὴν ὑγίειαν, διότι ὑπάρχει μᾶλλον διεσταλμένος, μᾶλλον ἀραιὸς ἢ ὁ ψυχρὸς ἀήρ, καὶ ἡ πίεσις αὐτοῦ δὲν ἀντισταθμίζει τὴν ἔκκρισιν τῶν ὑγρῶν. Ἀφ' ἑτέρου δὲ δὲν παρέχει εἰς τὴν εἰσπνοὴν καὶ ἐκπνοὴν ἱκανὴν ποσότητα στοιχείων ζωτικῶν. Ἐντεῦθεν ἐπακολουθεῖ ὅτι αἱ εἰσπνοαὶ καὶ ἐκπνοαὶ ἕνεκα τῆς συχνότητος αὐτῶν αὐξάνουσιν, ἡ δὲ αἱματοποίησις ἀποβαίνει ἀνεπαρκὴς εἰς τὰς ἀνάγκας· ἐντεῦθεν ἡ στενοχωρία, ἡ ἀγωνία, ἡ δύσπνοια, ἡ κεφαλαλγία καὶ πρὸ πάντων κίνδυνος ἀσφυξίας, ἐὰν ἡ θερμοκρασία εἶναι λίαν ὑψωμένη. Δέον δὲ νὰ προσθέσωμεν, ὅτι τἀποτελέσματα ταῦτα παρατηροῦνται καὶ ἐν ἠλεκτρικῇ καταστάσει τοῦ ἀέρος.

Τὸ δέρμα εἶναι τὸ ὄργανον, τὸ ὁποῖον πρῶτον ὑφίσταται τὴν ἐπίδρασιν τῆς ἀτμοσφαιρικῆς θερμοκρασίας, ἧς τἀποτελέσματα δὲν βραδύνουσι νὰ ἐπεκταθῶσι καθ' ὅλην τὴν οἰκονομίαν τοῦ σώματος. Ἴδωμεν δὲ ὁποία ἡ ἐπίδρασις τῆς θερμότητος ἐπὶ τοῦ ὀργάνου τούτου. Ἡ μετάβασις ἀπὸ τοῦ θάλπους εἰς τὸ ψῦχος ἐπίσχει τὰς λειτουργίας τοῦ δέρματος, αὐξάνει τὰς λειτουργίας τῶν βλεννομεμβρανῶν καὶ τῶν ἀδένων, καὶ φλεγμαίνει τὰ ἐσωτερικὰ ὄργανα. Ἡ δὲ μεταλλαγὴ τοῦ ψύχους εἰς θάλπος εἶναι μὲν ἀληθῶς ἧττον ἐπικίνδυνος, ἰσχυρὰ ὅμως θερμότης ἐπιφέρει συμφόρησιν εἰς τὴν δερματικὴν ἐπιφάνειαν, γίνεται ἀφορμὴ συρροῆς ὑγρῶν ἐν αὐτῇ, προκαλεῖ διαφόρησιν λίαν ἄφθονον καὶ ἐκνευρίζει κατὰ συνέπειαν τὸν ὀργανισμόν.

Λαλοῦντες δὲ περὶ τῆς θερμότητος, δυνάμεθα ἄρά γε νὰ παραλίπωμεν τὴν ἐπιῤῥοήν, ἣν ἐξασκεῖ ἐπὶ τοῦ ἡμετέρου ὀργανισμοῦ τὸ ἡλιακὸν φῶς, ἡ μεγάλη αὕτη φυσικὴ πηγὴ τοῦ θερμογόνου; Τὸ ἡλιακὸν φῶς ἔχει ἐνέργειαν διεγερτικὴν ἐπὶ τοῦ δέρματος, εἶναι δὲ ἡ πρώτη αἰτία, εἰς ἣν ὀφείλεται ἡ χρῶσις αὐτοῦ, καὶ ἐκτείνει τὴν τονωτικὴν αὐτοῦ ἐνέργειαν ἐφ' ἅπαντα τὸν ὀργανισμόν. Ὅπως δὲ φυτὸν ἐστερημένον φωτὸς ἀποβάλλει τὸ χρῶμά του, τὴν σύστασίν του καί τινας τῶν ἰδιοτήτων αὐτοῦ, οὕτω καὶ ὁ ἄνθρωπος, ὅστις δὲν ἀπολαύει τῆς εὐεργετικῆς ἐπιῤῥοῆς τοῦ φωτός, καθίσταται ὠχρὸς καὶ μαραίνεται. Παρατηρητέον δὲ ὅτι καθόλου τὰ καλλιχρωτατα καὶ ῥωμαλεώτατα τῶν τε φυτῶν καὶ ζώων ἀπαντῶμεν ἐν τῇ διακεκαυμένῃ ζώνῃ, διότι ἐνταῦθα ὑπάρχει καὶ μεγαλειτέρα θερμότης καὶ περισσότερον φῶς, ἅτινα συναμφότερα ἀπεργάζονται τό τε χρῶμα καὶ τὴν ῥώμην αὐτῶν. Καὶ καθ' ὅσον προχωροῦμεν πρὸς τὰς πολικὰς χώρας, κατὰ τοσοῦτον δὲν εὑρίσκομεν ἐν γένει ὀργῶσαν καὶ ῥωμαλέαν βλά-

---

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ. Ἐν ἀριθ. 1. σ. ά. στήλ. β' στίχ. 22 ἀντί: τὴν γυναῖκα ἐντὸς . . . γραπτέον: τὴν γυνεῖκα ἀμαθῆ καὶ δούλην ἐντός . . . σελ. β' στήλ. ά. στίχ. 10 ἀντί: Ἐνιαχοῦ . . γραπτ: Ἄνιοι . . . στίχ. 16—17 γραπτέον: Πρὸς δὲ τοὺς ἀποδεχομένους τὴν πνευματικὴν μειονεξίαν τῆς γυναικὸς ἐλλόγως οὗτοι ἀντιτάττουσι. . .—Ἐν ἀριθ. 2 σελ. ά. στίχ. 14 ἀντὶ: ἐνασκοῦσαι . . . γραπτέον: ἐνασκοῦσα . . . στίχ. 17 ἀντί: τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ ἐν Βερολίνῳ συνεδρίου . . . γρ. τῶν Εὐρωπαϊκῶν Δυνάμεων.—Ἐν ἀριθ. 3 σελ. β', στήλ. β' στίχ. 12 ἀντί: ἀποστηθίζουσαι . . .γρ. ἀποστηθίζοντα . .

νάντιτάττωσιν αὐτὰς ἀγερώχως καὶ θριαμβευτικῶς κατὰ τῶν ζητούντων νὰ καταδείξωσι τὰς ἐλλείψεις αὐτοῦ ἐπὶ τῇ χρηστῇ ἐλπίδι τοῦ ἀποδοῦναι εἰς τὸ ἀνώτατον τοῦτο γυναικεῖον καθίδρυμα τοῦ ἑλληνισμοῦ, ἐξ οὗ ἐλλόγως προσδοκᾶται ὁλοκλήρου τῆς Ἀνατολῆς ἡ ἀνάπλασις, τὴν ἐν ᾗ κέκληται εὐγενεῖ σταδιοδρομίᾳ προσήκουσαν θέσιν. Τὸ ἀμβλυωπεῖν μετὰ τοσαύτης ἐπιμονῆς καὶ εὐχαριστήσεως πρὸς τὰς ὑποδεικνυμένας ἐλλείψεις τοῦ καταστήματος τούτου θἀπήλπιζεν ἡμᾶς ἐντελῶς αὐτοῦ. Ἐπὶ πᾶσι δὲ δὲν μοὶ φαίνεται ὅτι θὰ ἦτο ἄλοιπὰ παρθεναγωγεῖα τῆς ἐλευθέρας Ἑλλάδος . . .

*Ἀν ὑμεῖς, Κυρία, δὲν συμφωνεῖτε μὲ τὴν γνώμην μου, δὲν δικαιοῦμαι ἄρά γε τότε νὰ ζητήσω νὰ μάθω ἀπὸ ὑμᾶς τί ἔπραξαν τὰ παρθεναγωγεῖα ἀπὸ τῆς συστάσεώς των ἄχρι σήμερον; Δείξατε, ποῦ εὑρίσκετε ὑμεῖς, ποῦ βλέπετε τὴν ποθουμένην ἐκείνην μητέρα, ἣν κατώρθωσαν νὰ μορφώσωσι ταῦτα μετὰ τοσαύτας ὑπὲρ αὐτῶν γενομένας δαπάνας; ἢ ἥτις ἐγγυᾶται ὅτι δύναται νἀναλάβῃ εὐθαρσῶς τὴν ἀνατροφὴν τῶν τέκνων της, ὅπως χρηγήσῃ εἰς τὴν πατρίδα μας τοὺς ζητουμένους τούτους χρηστοὺς καὶ ἀνδρείους πολίτας; Ἐννοῶ ἐντίμους τινὰς ἐξαιρέσεις, ἃς ὅμως πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ὀφείλονται εἰς τὴν ἐπιμελημένην ἀγωγήν, ἣν ἔδωκε ταύσον δὲ περὶ τούτου δὲν θὰ μὲ πείσητε, θὰ μοὶ ἐπιτρέψητε νὰ πιστεύω ἀδιστάκτως, ὅτι ἐν γένει πάντα τὰ παιδευτήρια ταῦτα τῶν θυγατέρων ἡμῶν ἀπέτυχον, καὶ ἀπέτυχον οἰκτρῶς τοῦ σκοποῦ των παρ' ἡμῖν. *Ἀν ὑμεῖς δὲν μοὶ τὸ ἐπιτρέψητε, θὰ λάβω αὐτὸς τότε τὸ δικαίωμα νὰ ἐκφράσω τὴν ἑδραίαν πεποίθησίν μου, ὅτι ἂν ἡ Ἑλληνὶς πρέπει νὰ εἶναι τοιαύτη, οἵαν εἶπον ὅτι πρέπει νὰ ἐννοῶμεν, ἂν ὁ προορισμὸς τῶν παρθεναγωγείων ἀνάγκη νὰ εἶναι τοιοῦτος, οἷον ἀνωτέρω διετύπωσα, βεβαίως ταῦτα, καὶ πρῶτον πάντων τὸ Ἀρσάκειον, ἀντὶ τοῦ εἶναι εὐεργετικὰ διὰ τὸ ἡμέτερον ἔθνος, συνετέλεσαν ἐξ ἐναντίας ἀσφαλῶς εἰς τὴν διαφθορὰν τῶν ἁπλῶν καὶ χρηστῶν ἠθῶν τῆς *Ἑλληνίδος*, δι' αὐτῆς δὲ καὶ τοῦ ἐθνικοῦ ἡμῶν χαρακτῆρος καθόλου...

Μετὰ βαθέος ψυχικοῦ ἄλγους, Κυρία, πᾶς ὀξυδερκὴς παρατηρητὴς δύναται νὰ προΐδῃ ὅτι λίαν προσεχῶς βαρεῖαι, ἴσως καὶ διὰ παντὸς ἀνεπανόρθωτοι, ἀναμένουσι τὸν ἑλληνισμὸν συμφοραί. Τὸ ἀπὸ τοῦ Αἴμου ἐπιφερόμενον σφοδρὸν τοῦ Βορρᾶ πνεῦμα εἶναι λίαν ἐπίφοβον. Τὴν δὲ Ἑλλάδα, τὴν νεαρὰν καὶ ἁγνὴν ταύτην κόρην τοῦ 21, ἣν τοσούτῳ ἔνδοξον, αἰδήμονα καὶ ὡραίαν παρέδωκαν ἡμῖν οἱ πατέρες, κατέστησαν σήμερον οἱ παρ' ἀξίαν καὶ ἀσυνειδήτως ἀναλαβόντες τὴν διαπαιδαγώγησιν αὐτῆς, ἑταίραν ἀναιδῆ, μεταπηδῶσαν ἀσέμνως ἀπὸ ἀγκάλης εἰς ἀγκάλην τῶν φαύλων προαγωγῶν αὐτῆς, ἐντρυφῶσαν ἀσυστόλως εἰς τἀποτρόπαια φιλήματά των, μεθύουσαν ἐκ τῶν ἀκολάστων θωπειῶν αὐτῶν. . . Τῶν δὲ ἐρωτικῶν τούτων ὀργίων της, ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων ἀνέθρεψαν αὐτήν, οἱ καρποὶ τί ἄλλο δύνανται νὰ εἶναι ἢ ὁ ἐκφυλισμός, ἡ διαφθορὰ καὶ ἡ ἀνανδρία; *Ὦ, βεβαίως τὴν Ἑλλάδα θὰ καταλάβωσιν αἱ περιστάσεις λυπηρῶς μεθύουσαν ἐν μέσῳ τῶν ὀργίων τούτων. Οὐδὲ θὰ δυνηθῇ νὰ ἐπιδείξῃ σήμερον τοὺς λέοντας τοῦ 21, ὅπως ἀποστέλλουσα αὐτοὺς εἰς τὸν *Ὄλυμπον, τὸν Πίνδον καὶ τὸν Αἶμον γενναίους καὶ σεβαστοὺς προμάχους τῆς ἱερᾶς παρακαταθήκης τῶν πατέρων ἡμῶν, ἐπιτελοῦσα δ' αὖθις ἔργα ἀντάξια τῆς προγονικῆς αὐτῆς ἀνδρείας καὶ δόξης, παραστῇ εὐπρόσωπος ἀπέναντι τῆς Εὐρώπης καὶ ἐφελκύσῃ τὰς συμπαθείας αὐτῆς. Ἰδοὺ τἀξιοθρήνητα ἀποτελέσματα τῆς θλιβερᾶς καταπτώσεως τοῦ ἐθνικοῦ ἡμῶν φρονήματος, τὰ ὁποῖα οὐδὲ νὰ συναισθανθῶμεν τοὐλάχιστον εἴμεθα ἱκανοὶ ἐν τῇ ἀπαισίᾳ νάρκῃ, εἰς ἣν ἐπεζήτησαν καὶ ἐπέτυχον νὰ βυθίσωσιν ἡμᾶς οἱ περὶ τὴν ἐξουσίαν ἀείποτε ὀργιάζοντες. Καὶ ἡ κατάπτωσις αὕτη τοῦ ἐθνικοῦ φρονήματος, ἥτις ἀείποτε ἐπήνεγκεν ἄφευκτον τὸν πολιτικὸν μαρασμὸν καὶ τὸν θάνατον καὶ αὐτῶν τῶν μᾶλλον μεγαλουργησάντων ἐθνῶν, μὴ ἀμφιβάλλετε ποσῶς, Κυρία, ὅτι ὀφείλεται εἰς αὐτὸ τοῦτο τὸ ὅλως ἀφιλόσοφον καὶ ὀθνεῖον παιδευτικὸν σύστημα τῶν ἡμετέρων παρθεναγωγείων, τῶν σχολείων, τῶν γυμνασίων καὶ τοῦ πανεπιστημίου, τὰ ὁποῖα εἶναι ἀνίκανα πλέον νὰ παραγάγωσι τὰς Ἑλληνίδας καὶ διὰ τούτων τοὺς Ἕλληνας τῆς ὀλίγῳ πρὸ ἡμῶν εὐδαίμονος ἐκείνης ἐποχῆς. Τὸ δὲ ὀλέθριον τοῦτο παιδευτικὸν σύστημα πρέπει νὰ ἐπιβαρύνῃ βεβαίως τὴν ἀπρονοησίαν ἢ ἀβελτηρίαν τῶν ἐπὶ μακρὸν ἤδη χρόνον τοσοῦτον ἀμαθῶς καὶ ἀδεξίως παιδαγωγούντων τὸν ἀτυχῆ τοῦτον τόπον! . .*

ὁ ὑμέτερος
Χ. ΚΑΡΜΙΤΣΗΣ

ΥΓΙΕΙΝΗ ΕΝ ΘΕΡΕΙ

Facilius est morbos praecavere
quam eos curare. HOFFMAN.

I

Τὰ αἴτια τῶν μεταβολῶν τῆς θερμοκρασίας τόπου τινὸς εἶναι πλεῖστα, ὧν οὐχὶ ὀλίγα ἴσως ἄγνωστα ἔτι εἰς ἡμᾶς ὑπάρχουσι. Γινώσκομεν δὲ μετὰ θετικότητος μόνον τὰ ἑξῆς.

* ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ. Ἐν ἀριθ. 1. σ. ἀ. στήλ. β' στίχ. 22 ἀντί: τὴν γυναῖκα ἐντὸς . . . γραπτέον: τὴν γυναῖκα ἀμαθῆ καὶ δούλην ἐντός . . . σελ. β' στήλ. ἀ. στίχ. 10 ἀντί: Ἐνιαχοῦ . . γραπτ: *Ἔνιοι . . . στίχ. 16—17 γραπτέον: Πρὸς δὲ τοὺς ἀποδεχομένους τὴν πνευματικὴν μειονεξίαν τῆς γυναικὸς ἐλλόγως οὗτοι ἀντιτάττουσι. . .—Ἐν ἀριθ. 2 σελ. ἀ. στίχ. 14 ἀντὶ: ἐνασκοῦσαι . . . γραπτέον: ἐνασκοῦσα . . . στίχ. 17 ἀντί: τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ ἐν Βερολίνῳ συνεδρίου . . . γρ. τῶν Εὐρωπαϊκῶν Δυνάμεων.—Ἐν ἀριθ. 3 σελ. β', στήλ. β' στίχ. 12 ἀντί: ἀποστηθίζουσαι . . . γρ. ἀποστηθίζοντα . .

α') *Ὅτι πρώτη αἰτία τοῦ ψύχους ἐν χειμῶνι καὶ τοῦ καύσωνος ἐν θέρει εἶναι ἡ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον μεγάλη πλαγιότης, μεθ' ἧς αἱ ἡλιακαὶ ἀκτῖνες πίπτουσιν εἴς τινα τόπον, ἀναλόγως τοῦ γεωγραφικοῦ αὐτοῦ πλάτους. Τόποι τουτέστι μᾶλλον ἀριστάμενοι τοῦ Ἰσημερινοῦ, οἷον ἡ Αὐστρία, ἡ Πρωσσία καὶ ἐν γένει ἡ Εὐρώπη, εἶναι καὶ μᾶλλον ψυχροί, ἧττον δὲ τούτου ἀφιστάμενοι, ὡς ἡ Ἑλλὰς ἢ ἡ Ἰταλία καὶ ἐν γένει ἡ Ἀφρική, εἶναι καὶ ἧττον ψυχροί.

β') *Ὅτι ἡ θερμοκρασία ὑψοῦται ἢ μειοῦται ἐπ' ἴσης κατὰ λόγον τοῦ ὕψους αὐτῆς ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, ἤτοι τῆς ἑστίας τῆς ἀνατανακλάσεως τοῦ θερμογόνου. Τόποι δηλαδὴ καθ' ὅσον πλειότερον ὑψοῦνται ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, κατὰ τοσοῦτον εἶναι ψυχρότεροι, καθ' ὅσον δὲ μειοῦνται κατὰ τοσοῦτον εἶναι θερμότεροι.

γ') *Ὅτι ἡ γειτνίασις προσέτι τῆς θαλάσσης ἢ μεγάλων ὑδάτων ἕνεκα τῆς γινομένης ἐξατμίσεως μετριάζει τὴν θερμοκρασίαν τοῦ τόπου. Ὁ Πειραιεὺς ἐπὶ παραδείγματι ἢ τὸ Φάληρον καὶ αἱ Ἀθῆναι καθιστῶσιν ἀμέσως καταφανεστάτην τὴν περίπτωσιν ταύτην.

δ') *Ὅτι ἡ ποιότης τοῦ ἐδάφους συντελεῖ ὡσαύτως εἰς τὴν ὕψωσιν ἢ μείωσιν τῆς θερμοκρασίας. *Ἔδαφος λ. χ. γυμνὸν φυτῶν, τιτανῶδες καὶ μάλιστα ἀμμῶδες, ἔχον τὴν ἰδιότητα τοῦ θερμαίνεσθαι ἰσχυρότερον, πρὸς τούτῳ δὲ πάντῃ ἀνεπίδεκτον ὑπάρχον ἐξατμίσεως, αὐξάνει τὴν θερμοκρασίαν τοῦ τόπου. Τοιοῦτο τὸ ἔδαφος τῶν ἐρήμων τῆς Ἀφρικῆς. Ἀπ' ἐναντίας δὲ ἔδαφος καλλιεργημένον καὶ ἐπιδεικνύον πλουσίαν βλάστησιν, μάλιστα δὲ κεκαλυμμένον ὑπὸ δασῶν, εἶναι πάντοτε ψυχρότερον τοῦ ἐστερημένου τούτων, καθ' ὅσον διὰ τῆς φυτικῆς ζωῆς, ἱκανοῦ καταναλισκομένου ποσοῦ θερμότητος, αἱ ἡλιακαὶ ἀκτῖνες δὲν ἐξικνοῦνται ἀρκούντως θερμαὶ μέχρι τοῦ ἐδάφους. Τοιοῦτο τὸ ἔδαφος τῆς Νιγρητίας.

ε') *Ὅτι οὐχ ἧττον ποικίλλουσι τὴν θερμοκρασίαν τοῦ τόπου οἱ ἐν τούτῳ ἐπικρατοῦντες ἄνεμοι κατὰ τὴν φύσιν τῶν χωρῶν, ἃς οὗτοι διερχόμενοι ἐπιπνέουσιν. Ἑπομένως χῶραι ἐκτεθειμέναι εἰς τὰς προσβολὰς ψυχρῶν ἀνέμων εἶναι, ὡς εἰκός, ψυχρότεραι ἐκείνων, ἃς προφυλάττουσιν ἀπ' αὐτῶν παρακείμενα ὄρη· οὕτως ἡ Εὐρώπη ἔχει μετριώτερον ψῦχος ἄλλων χωρῶν τῆς γῆς, ὑπὸ τὸ αὐτὸ πλάτος κειμένων, διότι τὰ Οὐράλια ὄρη προφυλάττουσιν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ ψυχροῦ ΒΑ ἀνέμου.

Μετὰ τὰ ὀλίγα ταῦτα, τὰ ὁποῖα ἐκρίναμεν καλόν, χάριν ἰδίως τῶν ὡραίων ἀναγνωστριῶν τῆς *Κορίννης*, νὰ προτάξωμεν περὶ τῶν αἰτίων, ἅτινα διαφόρως τροποποιοῦσι τὴν θερμοκρασίαν τόπου τινός, ἐξετάσωμεν τἀποτελέσματα, τὰ δυνάμενα νὰ προέλθωσιν ὡς πρὸς τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου ἐκ τῆς ἐπιρροῆς τοῦ θερμοῦ ἀέρος, κατ' ἔξοχὴν ἐπὶ τῆς ἀναπνευστικῆς συσκευῆς καὶ τοῦ ὀργάνου τῶν ἐκκρίσεων καὶ τῆς διαφορήσεως, ἤτοι τοῦ δέρματος.

II

*Ἡ θερμότης εἶναι ἡ πηγὴ τῆς ζωϊκῆς ἀρχῆς, ὡς τὸ ψῦχος εἶναι ὁ ἐπίφοβος πολέμιος αὐτῆς. Ἐν τούτοις θερμοκρασία λίαν ὑψωμένη παράγει ἀποτελέσματα χαλεπὰ εἰς τοὺς μὴ εἰθισμένους εἰς αὐτό. *Ἄνω τῶν 15 βαθμῶν ὁ ἀὴρ δύναται νὰ θεωρηθῇ θερμός. Ἐν τῇ θερμοκρασίᾳ δὲ ταύτῃ δὲν εἶναι πολὺ εὐνοϊκὸς εἰς τὴν ὑγίειαν, διότι ὑπάρχει μᾶλλον διεσταλμένος, μᾶλλον ἀραιὸς ἢ ὁ ψυχρὸς ἀήρ, καὶ ἡ πίεσις αὐτοῦ δὲν ἀντισταθμίζει τὴν ἔκκρισιν τῶν ὑγρῶν. Ἀφ' ἑτέρου δὲ δὲν παρέχει εἰς τὴν εἰσπνοὴν καὶ ἐκπνοὴν ἱκανὴν ποσότητα στοιχείων ζωτικῶν. Ἐντεῦθεν ἐπακολουθεῖ ὅτι αἱ εἰσπνοαὶ καὶ ἐκπνοαὶ ἕνεκα τῆς συχνότητος αὐτῶν αὐξάνουσιν, ἡ δὲ αἱματοποίησις ἀποβαίνει ἀνεπαρκὴς εἰς τὰς ἀνάγκας· ἐντεῦθεν ἡ στενοχωρία, ἡ ἀγωνία, ἡ δύσπνοια, ἡ κεφαλαλγία καὶ πρὸ πάντων κίνδυνος ἀσφυξίας, ἐὰν ἡ θερμοκρασία εἶναι λίαν ὑψωμένη. Δέον δὲ νὰ προσθέσωμεν, ὅτι τἀποτελέσματα ταῦτα παρατηροῦνται καὶ ἐν ἠλεκτρικῇ καταστάσει τοῦ ἀέρος.

Τὸ δέρμα εἶναι τὸ ὄργανον, τὸ ὁποῖον πρῶτον ὑφίσταται τὴν ἐπίδρασιν τῆς ἀτμοσφαιρικῆς θερμοκρασίας, ἧς τἀποτελέσματα δὲν βραδύνουσι νὰ ἐπεκταθῶσι καθ' ὅλην τὴν οἰκονομίαν τοῦ σώματος. *Ἴδωμεν δὲ ὁποία ἡ ἐπίδρασις τῆς θερμότητος ἐπὶ τοῦ ὀργάνου τούτου. Ἡ μετάβασις ἀπὸ τοῦ θάλπους εἰς τὸ ψῦχος ἐπίσχει τὰς λειτουργίας τοῦ δέρματος, αὐξάνει τὰς λειτουργίας τῶν βλεννομεμβρανῶν καὶ τῶν ἀδένων, καὶ φλεγμαίνει τὰ ἐσωτερικὰ ὄργανα. Ἡ δὲ μεταλλαγὴ τοῦ ψύχους εἰς θάλπος εἶναι μὲν ἀληθῶς ἧττον ἐπικίνδυνος, ἰσχυρὰ ὅμως θερμότης ἐπιφέρει συμφόρησιν εἰς τὴν δερματικὴν ἐπιφάνειαν, γίνεται ἀφορμὴ συρροῆς ὑγρῶν ἐν αὐτῇ, προκαλεῖ διαφόρησιν λίαν ἄφθονον καὶ ἐκνευρίζει κατὰ συνέπειαν τὸν ὀργανισμόν.

Λαλοῦντες δὲ περὶ τῆς θερμότητος, δυνάμεθα ἄρά γε νὰ παραλίπωμεν τὴν ἐπιρροήν, ἣν ἐξασκεῖ ἐπὶ τοῦ ἡμετέρου ὀργανισμοῦ τὸ ἡλιακὸν φῶς, ἡ μεγάλη αὕτη φυσικὴ πηγὴ τοῦ θερμογόνου; Τὸ ἡλιακὸν φῶς ἔχει ἐνέργειαν διεγερτικὴν ἐπὶ τοῦ δέρματος, εἶναι δὲ ἡ πρώτη αἰτία, εἰς ἣν ὀφείλεται ἡ χρῶσις αὐτοῦ, καὶ ἐκτείνει τὴν τονωτικὴν αὐτοῦ ἐνέργειαν ἐφ' ἅπαντα τὸν ὀργανισμόν. *Ὅπως δὲ φυτὸν ἐστερημένον φωτὸς ἀποβάλλει τὸ χρῶμά του, τὴν σύστασίν του καί τινας τῶν ἰδιοτήτων αὐτοῦ, οὕτω καὶ ὁ ἄνθρωπος, ὅστις δὲν ἀπολαύει τῆς εὐεργετικῆς ἐπιρροῆς τοῦ φωτός, καθίσταται ὠχρὸς καὶ μαραίνεται. Παρατηρητέον δὲ ὅτι καθόλου τὰ καλλιχροώτατα καὶ ῥωμαλεώτατα τῶν τε φυτῶν καὶ ζῴων ἀπαντῶμεν ἐν τῇ διακεκαυμένῃ ζώνῃ, διότι ἐνταῦθα ὑπάρχει καὶ μεγαλειτέρα θερμότης καὶ περισσότερον φῶς, ἅτινα συναμφότερα ἀπεργάζονται τό τε χρῶμα καὶ τὴν ῥώμην αὐτῶν. Καὶ καθ' ὅσον προχωροῦμεν πρὸς τὰς πολικὰς χώρας, κατὰ τοσοῦτον δὲν εὑρίσκομεν ἐν γένει ὀργῶσαν καὶ ῥωμαλέαν βλά-

στησιν. Ἀλλὰ καὶ αἱ κατ' αὐτὴν τὴν εὔκρατον ζώνην ταπειναὶ πόαι ἐν τῇ πρὸς Ἀνατολὰς Ἰνδικῇ ἀναφέρονται εἰς ὕψος 60-70 ποδῶν, οἱ δὲ κάλαμοι αὐτῶν χρησιμεύουσιν ὡς δοκοὶ διὰ τὰς στέγας τῶν οἰκιῶν. Οἱ κάτοικοι ἐπ' ἴσης τῶν ἐστερημένων τοῦ ἡλιακοῦ φωτός, ὡς οἱ ἐργάται τῶν μεταλλωρυχείων, οἱ φυλακισμένοι κλπ., οὐ μόνον ὑπόκεινται εἰς τὴν ἀποβολὴν τῆς φυσικῆς χροιᾶς τοῦ προσώπου αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ παρουσιάζουσιν εἶδός τι γενικῆς ἀτονίας· τὸ αἷμά των εἶναι ἧττον εὔχρουν, ἧττον συνεστηκός· οἱ λευκοὶ χυμοὶ ἐπικρατοῦσιν ἐν τῷ ὀργανισμῷ αὐτῶν. Εἶναι ἐπιρρεπεῖς εἰς χοιράδας, ὑδρωπικὴν καὶ εἰς ἄλλας ἀσθενείας. Μετὰ ταῦτα δὲ τί νὰ εἴπῃ τις περὶ τῶν ἡμετέρων κυριῶν, αἵτινες ἐκ φόβου μὴ ἐπικαῇ τὸ πρόσωπόν των καὶ ἄλλα μέρη τοῦ σώματος αὐτῶν ἐκτεθειμένα εἰς τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, στεροῦνται ἑκουσίως τῆς εὐεργετικῆς αὐτοῦ ἐπιδράσεως; ...

Θεωρήσωμεν καὶ τοὺς ἀνθρώπους, οἵτινες ἐξ ἐναντίας εἶναι ἐκτεθειμένοι εἰς τοῦτο τὸ φῶς· οἱ γεωργοὶ π.χ. δὲν διακρίνονται ἐκ τῆς ῥώμης καὶ τῆς ζωηρᾶς χροιᾶς τοῦ προσώπου των; Συμφέρει ἄρα, ὅπως διατηρήσωμεν καλὴν ὑγίειαν, νὰ μὴ ἀποφεύγωμεν τὰ τονικὰ ἀποτελέσματα τοῦ ἡλιακοῦ φωτός, νὰ μὴ μεταβάλλωμεν δὲ τὴν νύκτα εἰς ἡμέραν, τὴν ἡμέραν εἰς νύκτα, καὶ πρὸ πάντων νὰ μὴ στερῶμεν τῆς ἀγαθοποιοῦ ἐπενεργείας τοῦ φωτὸς τὰ τέκνα ἡμῶν, παρ' οἷς ἐπικρατεῖ συνήθως τὸ λυμφατικὸν σύστημα. Ἐὰν τὰ παιδία τῶν ἐξοχῶν ἔχουσι μᾶλλον ζωηρὰν χροιὰν καὶ εἶναι πλέον εὔρωστα ἢ τὰ τῶν πόλεων, δὲν προέρχεται τοῦτο προφανῶς ἐκ τοῦ ὅτι ἀπολαύουσι τῶν ὠφελημάτων ἀτμοσφαίρας καθαρᾶς, ἀδιαλείπτως ἀνανεουμένης, καὶ τοῦ ἡλιακοῦ φωτός; Τὸ δραστηριώτερον ἄρα μέσον τοῦ καταπολεμεῖν ἐπιτυχῶς τὴν πρὸς τὸν ῥαχιτισμὸν καὶ τὴν ἀναιμίαν διάθεσιν εἶναι τὸ ἐκθέτειν τὰ τέκνα εἰς τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου. «Κάμετε λουτρὰ τοῦ ἡλίου, ἀνακράζει ὁ διδάκτωρ τῆς ὑγιεινῆς Mantegazza, εἰς τὰ λυμφατικὰ παιδία.»

III

Ἐὰν εἶναι ἐναντίον τῆς ὑγιείας τὸ διάγειν τὸ πλεῖστον τοῦ χρόνου εἰς τοὺς σκοτεινοὺς τόπους, τὸ ζῆν συνήθως ὑπὸ σκιᾷ, ἐντεῦθεν δὲν ἕπεται βεβαίως ὅτι πρέπει νὰ ἐκτίθεταί τις εἰς τὸν ἥλιον καὶ πάντῃ ἀπροφυλάκτως, διότι αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου, λίαν καυστικαί, δύνανται νὰ ἐπιφέρωσιν ἀπροόπτους οὐχὶ σπανίως δὲ καὶ βαρείας νόσους. Ἄμεσος τῆς κεφαλῆς προσηλιασμὸς ἐπ' ὀλίγας ὥρας, ὀλίγας μόνον στιγμάς, ἤρκεσεν ἐνίοτε ὅπως ἐπιφέρῃ κεφαλαλγίαν, ἐρύθημα, ἐρυσίπελας, ἀποπληξίαν, ἐγκεφαλικὸν πυρετόν, παραφροσύνην. Εἰς 1266 ἄτομα, ἐκτεθειμένα ὑπὸ ἥλιον καυστικόν, ὁ Esquirol ὑπελόγισε 12 περιπτώσεις παραφροσύνης. Ὁ Martinet παρετήρησε τοῦτο 2ις ἐπὶ τοῖς 0]0. Ἐν Ἀλγερίᾳ, ἐν τῇ Νοτίᾳ Ἀμερικῇ βλέπομεν στρατιώτας πίπτοντας ὡς κεραυνοπλήκτους ὑπὸ τὸ καῦμα τοῦ ἡλίου. Τὸ αὐτὸ παρετηρήθη εἰς Τούρκους στρατιώτας ἐν Ὑεμένῃ ἕνεκα ὑπερβολικοῦ ὡσαύτως καύσωνος. Ἀνάγκη ἄρα νὰ ἀποφεύγωμεν μετὰ φρονήσεως τὸν προσηλιασμὸν καὶ λαμβάνωμεν τὴν προφύλαξιν, κατὰ τὸ δυνατόν, ὅπως στρέφωμεν τὸ μέτωπον εἰς τὸν ἥλιον, ἐν ᾗ περιπτώσει δὲν φέρομεν ἀλεξήλιον, ἢ καλύπτραν ἱκανὴν νὰ περιλάβῃ καὶ προσατεύσῃ τὸν τράχηλον ἡμῶν κατὰ τοῦ ἡλίου· διότι παρετηρήθη, ὅτι οἱ προσβληθέντες ὑπὸ παραφροσύνης, ἐγκεφαλικοῦ πυρετοῦ καὶ τῶν τοιούτων μετὰ προσηλιασμόν, πάντοτε ἔπαθον διότι παρουσίασαν τὸν τράχηλον εἰς τὸν ἥλιον. Ἐν Ἰνδίαις, ὅπου ὁ καύσων τοῦ ἡλίου εἶναι ὑπερβολικός, οἱ σχόντες τὴν ἀφροσύνην νὰ στρέψωσι πρὸς τὸ ἄστρον τοῦτο τὴν ῥάχιν, ἐτιμωρήθησαν ἐνίοτε δι' αἰφνιδίου θανάτου.

Ἡ δὲ δίαιτα, τὴν ὁποίαν πρέπει νὰκολουθήσωμεν κατὰ τὰ κυνικὰ καύματα, ἅτινα ἀποβαίνουσιν ἡ πηγὴ πολυαρίθμων νοσημάτων, πρέπει νὰ εἶναι ἠπία καὶ ὄχι ἐρεθιστική· πρέπει ἰδίως νὰ ἀποτρεπώμεθα τῶν καταχρήσεων περὶ τὴν ἀπόλαυσιν τῶν ὀπωρῶν κατὰ τοσοῦτον μᾶλλον, καθ' ὅσον αὗται ἐκτίθενται ἄωροι εἰς πώλησιν, διότι εἶναι λίαν δύσπεπτοι. Καθόλου εἰπεῖν κατὰ τὴν ὥραν ταύτην τοῦ ἔτους εἶναι εὔκολον νὰ ἔχωμεν δυσπεψίας βαρείας, αἵτινες παρουσιάζουσι τὰ φαινόμενα τῆς χολέρας καὶ τοῦ δηλητηριασμοῦ. Προφυλάξεις τινὲς ἄρα δὲν θὰ ἦσαν ἀνωφελεῖς· οὕτω μετὰ τὴν ἐμφάνειαν τῆς διαῤῥοίας φρόνιμον εἶναι νὰ ἐπίσχωμεν ταύτην ἀμέσως διὰ διαίτης ἢ δι' ὀλίγων σταγόνων λαυδάνου εἰς ἔγχυμα ἐξ ἀποστάγματος ἡδυόσμου (μέντας) ἢ χαμαιμήλου, διότι οἱ καύσωνες παρατεινόμενοι ἐξασθενοῦσι τὸν ὀργανισμόν, καὶ ἡ ἐξακολούθησις τῆς διαῤῥοίας ἐδύνατο νὰναπτύξῃ νοσήματα βαρέα καὶ δυσίατα.

[ἐλευθέρα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ μετάφρασις]

Χ. ΚΑΡΜΙΤΣΗΣ

ΕΚΡΗΞΙΣ ΗΦΑΙΣΤΕΙΟΥ

Ὁ ἐν Νουμέᾳ Ἄγγλος πρόξενος ἀφηγεῖται τὸ ἑξῆς μοναδικὸν φαινόμενον, ὅπερ ἔσχε χώραν ἐν τῇ νήσῳ Τανᾷ. Ἔκρηξις ἡφαιστείου ἐγένετο, λέγει, τὴν 10ην Ἰανουαρίου ἐνεστῶτος ἔτους, περὶ τὴν 10ην τῆς πρωΐας. Ὁ πυθμὴν τοῦ λιμένος κατὰ τὸ δυτικὸν μέρος ὑψώθη ὑπὲρ τὸ ὕδωρ πεντήκοντα ὀργυιάς, κατὰ τὴν πρώτην ταραχὴν τοῦ σεισμοῦ. Νέον ἡφαίστειον ἐξεῤῥάγη πλησίον τοῦ Sulphur Bay, μεταξὺ τῶν κόλπου καὶ τοῦ ἀρχαίου ἡφαιστείου. Τὸ ἀριστερὸν τοῦ Port-Résolution, λέγει μάρτυς αὐτόπτης, ἦτο κεκαλυμμένον δι' ἀτμῶν.

Νέα μεγάλη ἔκρηξις καὶ σεισμὸς ἐγένοντο ἐκ νέου τὴν 11ην Φεβρουαρίου, ὅτε ὁ πυθμὴν τοῦ λιμένος ὑψώθη ἐκ νέου 50 ὀργυιὰς ὑψηλότερον, ἀφεὶς μόνον μίαν πολὺ στενὴν εἴσοδον, τρεῖς δὲ βράχοι ἐπεφάνησαν, κατὰ τὴν δυτικὴν ἄκραν, βάθους 11 ὀργυιῶν. Δὲν ὑπάρχει δὲ τώρα εἰμὴ ὕδωρ βάθους 15 μόνον ποδῶν ἐκεῖ, ὅπου πρότερον ὑπῆρχεν ὑπὲρ τὰς 5 1(2 ὀργυιάς, ἀκριβῶς ἀπέναντι τῆς εἰσόδου τοῦ λιμένος.

Ἡ πλήμμυρα τοῦ ὕδατος, ἄμπωτις ὕψους 50 περίπου ποδῶν, παρέσυρε τὸ δυτικὸν ἄκρον καὶ κατέστρεψεν ὅλας τὰς φυτείας τῶν ἰθαγενῶν. Ἅπαντες οἱ κάτοικοι κατέφυγον εἰς τὰ ὕψη τῶν ὀρέων, εὐτυχῶς δὲ οὐδεὶς ἀπωλέσθη. Ἐν πλοῖον παρεσύρθη ὑπὸ τῶν κυμάτων, μέχρι τοῦ μέσου τῶν δένδρων, ἀλλ' ἡ παλίῤῥοια ἐπανέφερεν αὐτὸ εἰς τὴν θάλασσαν, ἀπολεσθεισῶν μόνον τῶν ἀγκυρῶν καὶ δύο λέμβων του. Τὸ ὕδωρ ἦτο τεταραγμένον μέχρις ἀποστάσεως δύω μιλλίων περίπου ἀπὸ τῆς εἰσόδου τοῦ λιμένος, ὑποθέτουσι δὲ ὅτι ἐκ τοῦ σχηματισμοῦ νέου πυθμένος παρήχθη τὸ φαινόμενον τοῦτο.

Πρὸ τῆς ἐκρήξεως οἱ ἄνεμοι ἔπνεον ἰσχυροὶ καὶ εὐμετάβλητοι. Τὸ ὄρος, ἐφ' οὗ εὑρίσκεται τὸ ἀρχαῖον ἡφαίστειον, ἦτο ἐν πλήρει ἐνεργείᾳ· ἠκούοντο ὑπόκωφοι κρότοι, τὸ δὲ βουνὸν ἐξηκόντιζεν εἰς τὸν ἀέρα λίθους ὑπερμεγέθεις.

Ἡ τε ἄμπωτις ὡς καὶ ἡ ἔκρηξις ἦσαν τοπικαί, διότι ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους τῆς νήσου μόλις ἐνόησαν τὰ γινόμενα. Ὑψηλὸς βράχος ὄπισθεν τῆς πέτρας, ἥτις φέρει τὸ ὄνομα Πυραμὶς τοῦ Κούκ, πρὸς δυσμὰς τοῦ λιμένος, πεσὼν εἰς τὴν θάλασσαν, ἐσχημάτισε νέον ἀκρωτήριον. Ἡ Πυραμὶς τοῦ Κοὺκ ἔχει ἤδη ὕψος ὕψος τεσσαράκοντα πόδας μεγαλείτερον ἢ πρίν, ὑπεράνω τῶν ὑδάτων.

Μεταξὺ τῶν δύο μεγάλων δονήσεων τοῦ σεισμοῦ ἐγένοντο πολλοὶ ἄλλοι ἧττον ἰσχυροί. Πρὸς δυσμὰς ἡ γῆ ἐσχίσθη καὶ ἐπαισθητῶς ἐχαμηλώθη.

Τὸ ἀνατολικὸν μέρος τῶν γαιῶν ἐσαρώθη ὑπὸ τῶν κυμάτων, ἑκατέρωθεν δὲ αἱ φυτεῖαι κατεστράφησαν, ἀλλ' οἱ ἰθαγενεῖς φαίνονται οὐχὶ πολὺ ταραχθέντες. Ἅμα τῶν ὑδάτων ἀποσυρθέντων, ἤρξαντο ἐκ νέου τὴν καλλιέργειαν. Τὰ μεγάλα δένδρα διέμειναν ἀβλαβῆ.

Ὁ λιμὴν οὕτως ἐστενώθη καὶ ἐσμικρύνθη, ὥστε ἀμφιβάλλεται ἂν μεγάλα πλοῖα θὰ δύνανται νὰ εἰσέρχωνται εἰς αὐτόν. Οἱ ἰχθῦς ἐῤῥίφθησαν ἔξω, παράλυτοι, οὐδ' ἠδύναντο πλέον νὰ νήχωνται, μεγάλη δὲ αὐτῶν ποσότης εὑρέθη ἐν τῇ ξηρᾷ, παρὰ τὴν παραλίαν.

Λ...

ΟΙ ΚΛΕΠΤΑΙ ΕΝ ΤΟΙΣ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΙΣ

Ὡς οἱ ἀγαθοὶ τῶν ἀνθρώπων πάσης περιστάσεως δράττονται, ὅπως φανῶσιν ὠφέλιμοι εἰς τοὺς ὁμοίους των, οὕτω καὶ οἱ κακοὶ οὐδενὸς ἀμελοῦσιν, ὅπως ὠφεληθῶσιν ἐπὶ ζημίᾳ καὶ βλάβῃ τῶν ἄλλων. Ἡ ἴδρυσις τῶν σιδηροδρόμων ἐν Εὐρώπῃ παρέσχεν, ἐν ἀρχῇ ἰδίως, εὔκαιρον ἀφορμὴν εἰς τοὺς κλέπτας καὶ λωποδύτας, οὐχὶ δ' ὀλίγα κακουργήματα συνέβησαν ἐν ὁδοιπορούσαις ἀμαξοστοιχίαις, πολλάκις δέ, ὅταν οἱ κακοῦργοι δὲν ἠδύναντο νὰ κλέψωσιν ἀσφαλῶς, καὶ ἐφόνευον τοὺς κλεπτομένους. Γνωστὸν εἶναι ὅτι εἰς ἄνθρωπον ἐξησκημένον δὲν εἶναι δύσκολον νὰ πηδήσῃ ἐκ τῆς ἁμάξης, καθ' ὃν χρόνον ἡ ἁμαξοστοιχία φέρεται δρομαία, θὰ ἔτυχε δὲ οἱ ἡμέτεροι ἀναγνῶσται, οἱ ταξειδεύοντες διὰ τοῦ μικροσκοπικοῦ ἡμῶν σιδηροδρόμου, νὰ εἶδον πολλάκις ἀγυιόπαιδας, πηδῶντας μετ' ἀφοβίας εἰς τὴν γῆν ἀντὶ δέκα ἢ εἴκοσι λεπτῶν, ἅτινα λαμβάνουσι παρὰ τῶν ἐπιβατῶν.

Εὐτυχῶς, ἕνεκα τῶν λαμβανομένων μέτρων ὑπὸ τῶν διευθύνσεων τῶν σιδηροδρομικῶν ἑταιριῶν, τὰ τοιούτου εἴδους δυστυχήματα προελήφθησαν, πολλάκις δὲ τὴν νύκτα οἱ ἐπιβᾶται εὐρωπαϊκῶν σιδηροδρόμων βλέπουσι κεφαλὴν καὶ δύο ὀφθαλμοὺς εἰσδύοντας εἰς τὴν ἅμαξαν μετὰ προσοχῆς. Εἶναι ὁ ὑπάλληλος, ὅστις ἐκτελεῖ τὴν περιπολίαν του, μεταβαίνων ἀπὸ ἁμάξης εἰς ἅμαξαν, διὰ τῶν ἐπὶ ἑκάστης ἐξ αὐτῶν προσηρμοσμένων ξύλων.

Καὶ ὅμως ἰδοὺ τί ἀφηγεῖται ἀγγλική τις ἐφημερὶς περὶ τοιούτου εἴδους κλοπῆς, συμβάσης ἐν Ἀμερικῇ.

«Αἱ κλοπαὶ ἐν ταῖς ἁμαξοστοιχίαις ἀποβαίνουσι σχεδὸν ἐπίσης κοιναί, ὡς αἱ παλαιότεραι ἐπὶ τῶν δημοσίων ὁδῶν, εἴς τινα μέρη τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ὁ δὲ κίνδυνος τοιούτου δυσαρέστου συμβάντος προσθέτει μίαν ἔτι συγκίνησιν εἰς τὰς ἄλλας, ἃς ὑφίσταται ὁ ὁδοιπορῶν διὰ σιδηροδρόμου.

Τοιαύτη κλοπὴ ἐγένετο τὴν 29ην Μαΐου ἐπὶ τῆς οὐχὶ μακρὰν τῆς Ἁλμυρᾶς Λίμνης σιδηροδρομικῆς γραμμῆς, ἐν Οὐτάχῃ. Τέσσαρες προσωπιδοφόροι εἰσήχθησαν εἴς τινα τῶν ἁμαξῶν, ἐν αἷς ὑπάρχουσι κλῖναι, ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμὴν ἡ ἁμαξοστοιχία ἡτοιμάζετο νὰφήσῃ τὸν σταθμὸν καὶ ἀμέσως ἤρξαντο νὰ ἐλαφρύνωσι τοὺς ὁδοιπόρους ἀπὸ τὰ βάρη, ἅτινα ἔφερον. Παρ' ἑνὸς ἔλαβον ἓν ὡρολόγιον καὶ 100 δολλάρια, παρὰ δὲ τοῦ ὑπαλλήλου ὡσαύτως τὸ ὡρολόγιον καὶ 35 δολλάρια.

Τὴν στιγμὴν ταύτην εἷς τῶν ἐπιβατῶν ἔσυρε τὸ σχοινίον τοῦ κώδωνος τοῦ κινδύνου, οἱ δὲ κλέπται φοβηθέντες ἐπήδησαν εἰς τὴν γῆν. Ἀλλὰ πρὶν ἢ φύγωσιν ἐπυροβόλησαν ἐναντίον ἑνὸς τῶν ἐπιβατῶν διὰ πιστολίου, οὗτινος ἡ σφαῖρα τοῦ ἤνοιξε τὴν κεφαλήν, καὶ πολλάκις κατὰ τῆς ἁμάξης, ἀλλ' εὐτυχῶς οὐδεὶς ἔπαθεν.

Ὅλη αὐτὴ ἡ σκηνὴ δὲν διήρκεσε παρὰ τρία μόνον λεπτά, οἱ δὲ κακοποιοὶ ἐξηφανίσθησαν, πρὶν ἢ σταματήσῃ ἡ ἁμαξοστοιχία. Ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ ἔδαφος ἦτο μαλακὸν ἐκ τῆς βροχῆς, ἠδυνήθησαν τὴν ἐπιοῦσαν, ἅμα τῇ ἡμέρᾳ, νὰκολουθήσωσι τὰ ἴχνη των. Προσενεχθείσης δὲ ἀμοιβῆς 1,000 δολλαρίων ὑπὸ τῆς ἑταιρίας διὰ τὴν σύλληψιν ἑκάστου τῶν ἐνόχων, πλῆθος ἀρκετὰ μέγα, ἀνδρῶν ὡπλισμένων, ἀπῆλθε πρὸς ἀναζήτησίν των, καὶ τοὺς κατεδίωξε μέχρι τῆς 1ης Ἰουνίου.

Περὶ τὸ ἑσπέρας κατώρθωσαν νὰ τοὺς φθάσωσιν

εἰς ἀπόστασιν 45 μιλλίων περίπου ἀπὸ τοῦ σταθμοῦ τοῦ Saint-Mary. Οἱ κακοῦργοι ὀλίγον ἀντέστησαν, μὴ ἔχοντες ἄλλα ὅπλα ἢ ῥεβόλβερ, ἐνῷ οἱ ἀντίπαλοί των ἦσαν ὡπλισμένοι διὰ καραβινῶν, αἵτινες ἔβαλλον μακράν.

Τρία μόνον πυροβολήματα ἀντηλλάγησαν, διότι ὁ εἷς τῶν κακοποιῶν, τρομάξας ἐκ τῶν ἀπειλῶν, ὡμολόγησε τὴν πρᾶξιν καὶ ὡδήγησε τοὺς διώκτας εἰς τὸ μέρος, ὅπου εἶχον κατατεθῇ τὰ ὡρολόγια καὶ τὰ χρήματα.

Ἔπειτα, ἐξετασθεὶς ὑπὸ τῶν ἀρχῶν, ἀνεγνωρίσθη ὡς ἐλθὼν ἐκ Καϊέννης μεθ' ἑνὸς τῶν συντρόφων του, καὶ ὅτι οἱ δύο ἄλλοι ἦλθον ἐκ Κανσᾶς, ὅπου πολλάκις διέπραξαν διαφόρους κλοπάς.»

Α...

ΤΟΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΙΣ

Εἶναι τῳόντι ἀξιοπερίεργον—λέγει εἷς τῶν ἀθανάτων διδασκάλων τῆς ἀρχαιότητος, ὁ Σωκράτης—ὅτι οἱ μὲν θέλοντες νὰ μάθωσι τὸ παίζειν κιθάραν ἢ αὐλόν, ἢ τὸ ἱππεύειν, προσπαθοῦσι νὰ γυμναισθῶσιν εἰς τοῦτο ὅσον τὸ δυνατόν, καὶ ὄχι μόνοι, ἀλλὰ πλησίον τῶν νομιζομένων ἀρίστων εἰς τὸ εἶδός των, πάντα ποιοῦντες καὶ πάντα ὑπομένοντες, ἐπειδὴ φρονοῦσιν ὅτι δὲν δύνανται ἄλλως νὰ εὐδοκιμήσωσι· τινὲς δὲ τῶν θελόντων νὰ λέγωσι καὶ πράττωσι τὰ πολιτικὰ ἀξίως νομίζουσιν ὅτι ἄνευ παρασκευῆς καὶ ἐπιμελείας αὐτόματοι θὰ ἀναδειχθῶσιν ἐξαίφνης ἱκανοὶ εἰς τὴν πρᾶξιν αὐτῶν, καὶ ἐνῷ τὰ πολιτικὰ εἶναι δυσκατεργαστότερα. Βλέπομεν τῳόντι πολλοὺς μὲν τοὺς ἀσχολουμένους εἰς αὐτά, ὀλίγους ὅμως τοὺς ἱκανοὺς νὰ τὰ πράττωσι. Φανερὸν λοιπὸν ὅτι ἔχουσι χρείαν *πλείονος καὶ ἰσχυροτέρας ἐπιμελείας οἱ ἐπιθυμοῦντες τὰ ἐπιδοθῶσιν εἰς ταῦτα μᾶλλον ἢ εἰς ἐκεῖνα.*

ΚΑΡΔΙΑ

Ὁ ὄφις εἶναι σύμβολον σοφίας καὶ φρονήσεως· *ὁ δὲ ὄφις ἦν φρονιμώτατος πάντων τῶν ἐπὶ τῆς γῆς.* Ἀλλὰ δὲν φθάνει τοῦτο μόνον· χρειάζεται καὶ ἡ περιστερά, σύμβολον τοῦ ἀδόλου πόθου, τῆς ἁγνῆς ἀγάπης καὶ τοῦ ἔρωτος τοῦ θείου. Δὲν ἀρκεῖ μόνη ἡ σοφία, δὲν ἀρκοῦσι τὰ βιβλία, αἱ γνώσεις, αἱ γλῶσσαι· ἀπαιτεῖται καὶ ἡ δύναμις ἐκείνη, ὁποῦ ἑνωμένον κρατεῖ ἄνθος μὲ ἄνθος, ἀστέρα μὲ ἀστέρα καὶ καρδίαν μὲ καρδίαν. Διὰ τοῦτο ὁ οὐρανοβάμων, ἐὰν ταῖς γλώσσαις τῶν ἀνθρώπων λαλῶ καὶ τῶν ἀγγέλων, εἶπεν, ἀγάπην δὲ μὴ ἔχω, γέγονα χαλκὸς ἠχῶν ἢ κύμβαλον ἀλαλάζον. Ὁ Παῦλος δὲν διέψευσε τὸν Πλάτωνα. Κ' ἐκεῖνος ἔλεγεν, ὅτι ἡ σοφία χωρὶς τὰς ἀγαθὰς διαθέσεις εἶναι πανουργία.

Ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι μόνον μυελός, ἀλλ' εἶναι καὶ καρδία. Ὁ μυελὸς εἶναι τὸ δοχεῖον τῶν γνώσεων, ἡ ἀφετηρία τῶν ἰδεῶν. Ἡ καρδία εἶναι ἡ δεξαμενὴ τοῦ αἵματος, τῶν παθῶν καὶ τῶν αἰσθημάτων· εἶναι τὸ ἐργαστήριον καὶ τὸ ὁρμητήριον τῶν πράξεων. Εἰς τῆς διανοίας τὰ ὕψη βασιλεύει ὁ φωστὴρ τῆς ὑπάρξεώς μας, ἡ ἰδέα· εἰς τῆς καρδίας τὰ βάθη ἡγεμονεύει ἡ διευθύντρια τῆς ζωῆς μας, ἡ θέλησις.

Π. ΒΕΡΓΩΤΗΣ

ΠΟΙΚΙΛΑ

Ὁ τύραννος Ἱέρων, κακολογούμενος ὑπό τινος διὰ τὴν δυσωδίαν τοῦ στόματος, κατηγόρει τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, διότι ποτὲ δὲν εἶχεν εἰπῇ τι αὐτῷ περὶ τούτου. Ἡ δὲ γυνὴ εἶπεν «ἐνόμιζον ὅτι οὕτω πάντες οἱ ἄνδρες ὄζουσι.»

*
* *

Διονύσιος ὁ πρεσβύτερος, ἐπειδὴ οἱ δημηγοροῦντες ἐκληροῦντο κατὰ γράμμα, ὡς ἔλαχε τὸ Μ. πρὸς τὸν εἰπόντα «Μ-ωρολογεῖς, Διονύσιε,» εἶπε «Μ-οναρχήσω μὲν οὖν». Καὶ δημηγορήσας εὐθὺς ἡρέθη στρατηγὸς ὑπὸ τῶν Συρακοσίων.

*
* *

Ὅτε ὁ Ἀγαθοκλῆς ἐπολιόρκει πόλιν τινά, τινὲς τῶν ἀπὸ τοῦ τείχους ὕβριζον αὐτὸν λέγοντες «ὦ κεραμεῦ, πόθεν θἀποδώσῃς τὸν μισθὸν εἰς τοὺς στρατιώτας;» ὁ δὲ πρᾷος καὶ μειδιῶν εἶπε—«*Αἴκα τάσιαν λάβω.*» Ἀφοῦ δὲ ἐκυρίευσεν αὐτήν, ἐπώλει τοὺς αἰχμαλώτους λέγων «ἐὰν μὲ λοιδορήσητε πάλιν, ὁ λόγος μου θὰ εἶναι πρὸς τοὺς κυρίους σας.»

*
* *

Διονύσιος ὁ νεώτερος ἔλεγεν ὅτι τρέφει πολλοὺς σοφιστάς, ὄχι θαυμάζων αὐτούς, ἀλλὰ δι' αὐτῶν θέλων νὰ θαυμάζηται.

Κ. Χ.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

ISOCRATE, avvertimenti morali à Domenico, tradotti in Italiano da Podalirio Petrini, prof. di lingua Greca nel liceo di Jesi. Lucca, Tipografia Benedini, 1876. Prezzo cent. 50.

Μετὰ πολλῆς τῆς εὐαρεστήσεως βλέπομεν τὴν ἐπίδοσιν τῶν λογίων Ἰταλῶν εἰς τὴν ἐκμάθησιν καὶ σπουδὴν τῆς ἑλληνικῆς, ἀρχαίας καὶ νεωτέρας. Οὐκ ὀλίγοι ὑπάρχουσι μεταξὺ αὐτῶν, γράφοντες τὴν νεωτέραν ἑλληνικὴν ὡς Ἕλληνες, συχνότατα δὲ βλέπομεν μεταφράσεις αὐτῶν εἰς τὴν ἰταλικήν. Πρό τινος χρόνου ἐδημοσιεύθη σπουδαῖον ἰταλοελληνικὸν λεξικὸν τοῦ καθηγητοῦ κ. Sanesi, ἐσχάτως δὲ μετάφρασις *Τῆς πρὸς Δημόνικον Παραινέσεως* τοῦ Ἰσοκράτους ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ κ. Ποδαλειρίου Πετρίνη, προτάξαντος αὐτῆς σύντομον βιογραφίαν τοῦ μεγάλου τῆς ἀρχαιότητος ῥήτορος. Ὁ αὐτὸς καθηγητὴς ἐδημοσίευσε καὶ μετάφρασιν τοῦ πρώτου βιβλίου τῶν *Ἀπομνημονευμάτων* τοῦ Ξενοφῶντος, προσεχῶς δὲ θὰ ἴδωμεν τὸ δεύτερον βιβλίον αὐτῶν ὡς καὶ μετάφρασιν τῆς *Ἀπολογίας* τοῦ Σωκράτους.

Ο ΚΟΜΗΣ ΙΒΑΝΟΦΣΚΗΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ

Συνέχεια ἰδὲ σελ. 23.

Νεᾶνις, συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ πατρός της, ἑνὸς τῶν μεγαλειτέρων ἐν Ῥωμανίᾳ ἀποκατεστημένων Ἑλλήνων κτηματικῶν, ὃν ὁ ἡγεμὼν ἐτίμα διὰ τῆς ἰδιαιτέρας αὐτοῦ εὐνοίας.

Ἐν τοῖς παριστρίοις ἡγεμονείαις, ἔνθα τὰ ἤθη εἰσὶ τοσούτῳ ἀνειμένα καὶ ἡ ἠθικὴ παραλυσία ἐπιπολάζει μᾶλλον ἢ ἀλλαχοῦ, ἦτο ἐπόμενον ὅτι ἡ ἑλληνικὴ ἐκείνη καλλονὴ θὰ ἐπέσυρε τὸν θαυμασμὸν ἁπάντων καὶ ἁπασῶν, μάλιστα δὲ τῶν τῆς ὑψηλοτέρας περιωπῆς κυριῶν.

Τὸ ὡραῖον πανταχοῦ ζηλεύεται καὶ φθονεῖται, ἀλλ' ἐνταῦθα ἡ ζηλοτυπία καὶ ὁ φθόνος ἦτο ἐπόμενον νὰ ὑπάρχῃ εἰς ὕπατον βαθμόν.

Μετ' ὀλίγον εἰσῆλθε καὶ ὁ ἡγεμών, μόλις πρὸ ὀλίγου περατώσας τὴν μετὰ τοῦ κόμητος συνομιλίαν, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ ξένου του.

Τότε ἅπαντες, ἢ μᾶλλον ἅπασαι ἐστράφησαν, ὅπως ἴδωσι τὸν συνοδεύοντα τὸν ἡγεμόνα Ἰβανόφσκην.

Ὁ κόμης ἦτο πρότυπον βορείας καλλονῆς.

Ὁ ἐπὶ τῶν προσώπων ἁπάντων ζωγραφηθεὶς θαυμασμὸς καὶ ὁ διαδραμὼν τὴν αἴθουσαν ψίθυρος ἐνεποίησαν ἐντύπωσιν καὶ αὐτῷ τῷ ἡγεμόνι, ὥστε καὶ οὗτος δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ ψιθυρίσῃ εἰς τὸ οὖς τοῦ Ῥώσου μειδιῶν.

— Κύριε κόμη, τὴν ἐσπέραν ταύτην σᾶς ὑποσχομαι πολλὰς κατακτήσεις...

Γινώσκων δὲ ὅτι καὶ ὁ χαρακτὴρ τῆς ἡγεμονίδος, τῆς ὑψηλοτάτης συζύγου του,—ἂς τὴν καλέσωμεν οὕτω—δὲν ἦτο τόσῳ ἄξιος πίστεως, τὴν ἀνεζήτησε διὰ τοῦ βλέμματος, ἵνα παρατηρήσῃ ἂν καὶ εἰς αὐτὴν ἐπενήργησεν ἡ ὡραιότης τοῦ συνοδεύοντος αὐτὸν Ῥώσου εὐγενοῦς. Εἶδεν αὐτὴν ἐρχομένην πρὸς αὐτούς, ἀλλὰ καὶ ὑπομειδιῶσαν συγχρόνως πρός τινα κομψὸν ὑπολογαγὸν τοῦ ἱππικοῦ, διαγγελέα τῆς Αὐτοῦ Ὑψηλότητος.

Ὁ κόμης, καὶ χωρὶς τῆς ὑποσχέσεως τοῦ ἡγεμόνος, ἐγίνωσκε τὴν ἀξίαν του. Ἀφοῦ δὲ ὁ Κούζας παρουσίασεν αὐτὸν εἰς τοὺς πλείστους τῶν παρευρισκομένων, ἀπεσύρθη εἴς τι μέρος, ὁπόθεν περιέφερεν, ὡς ἐμπειρότατος στρατηγὸς ἐν τῷ πεδίῳ τῆς μάχης, τὸ βλέμμα, ὅπερ συνήντησε τὸ τῆς ῥηθείσης νεάνιδος.

— Ὡραιοτάτη! ἐψιθύρισε.

Καὶ ἔστρεψεν ἀλλαχοῦ τοὺς ὀφθαλμούς.

Εἴπομεν ὅτι ὁ κόμης ἦτο ὡραιότατος. Τῳόντι ἦτο τοιοῦτος, ἀλλ' ἐν τῷ βλέμματι αὐτοῦ ἐνυπῆρχέ τι ἀνεξήγητον.

Οἱ ὀφθαλμοί του, καίπερ ὡραῖοι, δὲν εἶχον τὸ διαφανὲς ἐκεῖνο τοῦ γλαυκοῦ, ἀλλ' ἦσαν ὅμοιοι πρὸς τὸ γλαυκὸν τῆς θαλάσσης, ὅπερ δὲν ἀφίνει νὰ μαντεύσῃς τὸ βάθος αὐτῆς.

Ἦσαν ἄβυσσος.

Ὁσάκις δὲ τὸν παρετήρει τις μετὰ προσοχῆς, καθ' ὃν χρόνον οὗτος ἐλησμόνει, οὕτως εἰπεῖν, τὸν ἑαυτόν του, ἦτο ἀδύνατον νὰ μὴ καταληφθῇ ὑπὸ ῥίγους, νὰ αἰσθανθῇ ὅ,τι εἰς τὴν θέαν δηλητηριώδους ἑρπετοῦ.

Ἐξηκόντιζον, ἐπιτραπήτω ἡμῖν ἡ ἔκφρασις, φλόγας κακίας καὶ ἐκδιαιτήσεως.

Ἡ νεᾶνις, ἰδοῦσα τὸ βλέμμα ἐκεῖνο καὶ τὸ ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ κόμητος διαγραφὲν ἐλαφρὸν μειδίαμα εὐαρεστήσεως, ἐνόησε τὴν προσβολὴν καί, κύψασα τὴν κεφαλήν, ἔμεινεν ἐπί τινα λεπτὰ ἀκίνητος, ὡς μαγνητισθεῖσα ὑπό τινος τῶν ὄφεων ἐκείνων, οἵτινες, ἂν πρέπῃ νὰ πιστεύσωμεν εἰς τοὺς περιηγητάς, ἔχουσι τὴν δύναμιν τοῦ μαγνητίζειν τὰ πτηνά, ἄτινα, χάνοντα τὰς αἰσθήσεις ὑπὸ τὸ ὀξὺ ἐκείνων βλέμμα, καταπίπτουσιν ἀπὸ τῶν δένδρων, γινόμενα βορὰ τῶν ὄφεων.

Τοῦτο ἐγένετο αἰτία νὰ ψιθυρίσῃ καὶ πάλιν ὁ κόμης:

— Ὦ! μοὶ φαίνεται, ὅτι δυσκόλως τὸ πτηνὸν τοῦτο θὰ συλληφθῇ εἰς τὴν παγίδα... Πόσον εἶναι συνεσταλμένη καὶ δειλή!... Κακῶς λοιπὸν μοὶ παρέστησαν τὰς ἐνταῦθα γυναῖκας. Εἶναι περισσότερον τίμιαι, ἢ ὅσῳ τὰς ἐνόμιζον... Ἀλλ' ἂς ἴδωμεν....

Παρεκάλεσεν αὐτήν, ὅπως δεχθῇ νὰ χορεύσῃ μετ' αὐτοῦ τὸν ἑπόμενον χορόν. Ἡ νεᾶνις ἐδέχθη μετὰ προθυμίας προσποιητῆς, μὴ θέλουσα νὰ φανῇ ἀπολίτιστος, ἀφοῦ οὐδένα εἶχε λόγον νὰρνηθῇ, πλὴν τῆς πρώτης ἐντυπώσεως, ἀναντιρρήτως οὐχὶ λίαν κολακευτικῆς διὰ τὸν κόμητα, ἀλλὰ μὴ δυναμένης νὰ δικαιολογήσῃ ἄρνησιν.

— Ἐκάμαμεν τὸ πρῶτον βῆμα, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ κόμης μετὰ τὸ τέλος τοῦ χοροῦ.

Ἡμέρας τινὰς μετὰ ταῦτα κατώρθωσε διά τινος τῶν φίλων του νὰ εἰσαχθῇ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πλουσίου Ἕλληνος, ἔνθα ἤλπιζεν ὅτι θὰ τὸν ὑπεδέχοντο, ἤ, διὰ νὰ εἴπωμεν τὴν ἀλήθειαν, θὰ τὸν ὑπεδέχετο μετὰ μεγίστης εὐαρεστήσεως.

—Τί διάβολο! ἔλεγε καθ' ἑαυτόν, ἀναβαίνων τὴν κλίμακα, ὅπου καὶ ἂν ὑπάγω γίνομαι δεκτὸς μὲ τὸ μειδίαμα εἰς τὰ χείλη... Ἄ! μὰ τὴν ἀλήθειαν, αἱ γυναῖκες τοῦ Βουκουρεστίου εἶναι ἐξ ἐκείνων, αἵτινες κατενόησαν τελείως τὸν προορισμὸν τοῦ φύλου των.

Ἡ ὑποδοχή, ἧς ἔτυχεν, ἐγένετο μετὰ τῶν προσηκουσῶν φιλοφρονήσεων, ἀλλ' ὁ κόμης δυσηρεστήθη ἐνδομύχως, διότι δὲν εὗρεν, ἐκ μέρους τῆς δεσποινίδος τοὐλάχιστον, οἷαν προσεδόκα.

Καὶ ὅμως ἐξηκολούθει ἐπισκεπτόμενος τὴν οἰκίαν ταύτην, πολλῷ μᾶλλον τῶν ἄλλων, πρὸς ἃς εἶχε σχετισθῇ. Ἀλλὰ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐπισκέψεών

των ὑπῆρξεν, ὅτι ἤρξαντο ὑποδεχόμενοι αὐτὸν μετά τινος ψυχρότητος. Ὁ κόμης ἐφρύαττεν.

— Οὐδὲν φρούριον, ἔλεγε καθ' ἑαυτόν, μεταχειριζόμενος τὴν στρατιωτικὴν ταύτην ἔκφρασιν, προσεβλήθη ὑπ' ἐμοῦ, χωρὶς νὰ παραδοθῇ· ἀλλ' ἐδῶ εὑρίσκω γενναιοτάτην ἀντίστασιν... Ἔχουσι δίκαιον οἱ λέγοντες, ὅτι οἱ Ἕλληνες ἐν ἀμύνῃ εἶναι ἀκαταμάχητοι. Ἀλλ' ἐμπρός! ἐμπρός! ἂς μὴ ἀπαυδῶμεν τόσῳ ταχέως!... Chi dura vince, λέγουσιν οἱ γενναῖοι Ἰταλοί... Πλήν, διάβολε, ἐξηκολούθησε, καταληφθεὶς ἀνεπαισθήτως ὑπὸ σκέψεώς τινος, αἰσθάνομαι κάτι ἐν τῇ καρδίᾳ μου, τὸ ὁποῖον μέχρι τοῦδε δὲν ᾐσθάνθην... Πολὺ ἀστεῖον θὰ ἦτο, ἂν τὴν ἠγάπων μὲ τὰ σωστά μου... Ἀλλά, μὰ τὸν Ἔρωτα, δὲν θὰ ἦτο ἄρά γε καλὸν νὰ τὴν ζητήσω διὰ σύζυγον;... Εἶναι τόσον ὡραῖον τὸ διαβολάκι! Σύζυγον, αἴ; καλά! Ἀλλὰ τότε τί κάμνεις μὲ τοὺς ἐν Πετρουπόλει; Εἶναι ἱκανοὶ νὰ μὲ λιθοβολήσουν. Ἐγὼ ἀνὴρ εὐγενὴς νὰ νυμφευθῶ τὴν θυγατέρα ἐμπόρου, κτηματίου τυχαίου! ἀδύνατον! Πλὴν δὲ τούτου τί γίνεται ἡ ὑπόληψίς μου; Ἄνθρωπος, γνωρίζων τὸν κόσμον, ὡς ἐγώ, νὰ περιπλεχθῶ εἰς τὰ δίκτυα γυναικός, ὡραίας τῇ ἀληθείᾳ, ἀλλὰ πάντοτε γυναικός, ὡς ὁ τελευταῖος τῶν βλακῶν!... Ἀ! θὰ καγχάσουν μαζῆ μου ὅσοι μέχρι τοῦδε μὲ ἐθαύμαζον. Νὰ περιπέσῃ τις εἰς τὸ λᾶθος τοῦτο, ναί, ἀλλ' ἀφοῦ πρῶτον χαρῇ τὴν νεότητά του, ἀπολαύσῃ πάντων τῶν ἀγαθῶν, ζήσῃ ἐπὶ τέλους, καὶ νὰ περιπέσῃ πάντοτε μὲ ὠφελείας. Νὰ κύψῃς τὸν αὐχένα εἰς τὸν ζυγὸν γυναικός, φίλτατε κόμη, μάλιστα, πλὴν νὰ κερδήσῃς καὶ κάτι ἀντὶ τῆς θυσίας σου αὐτῆς. Ἀλλὰ περὶ τούτου οὐδὲ λόγος, οὐδὲ λόγος, ἀγαπητέ μου Ἰβανόφσκη, εἰς τὸ ἑξῆς!...

Ἐν τούτοις πάντοτε ἔρριπτε λέξεις τινὰς ἐνώπιον τῆς νεάνιδος, ἥτις ὅμως πάντοτε ἔστρεφε τὸν λόγον πρὸς ἄλλα ἀντικείμενα, παρασάγγας ὅλας ἀπέχοντα τῶν προθέσεων τοῦ κόμητος. Προσεπάθει, σχεδὸν καθ' ἑκάστην, νὰ τὴν εὕρῃ μόνην, ὅπως τῇ ὁμιλήσῃ, ἀλλ' αὕτη πάντοτε εὑρίσκετο μετὰ τοῦ πατρός της ἤ, ἐν ἐλλείψει ἐκείνου, μετὰ τῆς θαλαμηπόλου, ἣν ἅμα τῇ ἐμφανίσει τοῦ κόμητος ἐκάλει χάριν ὑπηρεσίας δῆθεν.

Μεθ' ἡμέρας τινὰς ὅμως ὁ κόμης, λαβὼν διαταγὴν τῆς αὐλῆς, ἐξ ἧς εἶχεν ἀποσταλῇ, νὰ ἐπανακάμψῃ, ἀπῆλθε, καταλιπὼν τὰ ὡραῖα τῆς πολιορκίας σχέδια ἀποτυχόντα.

Καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἐν Βουκουρεστίῳ διαμονῆς αὐτοῦ οἱ θηρεύοντες τὰ ὑπουργικὰ χαρτοφυλάκια εὑρίσκοντο εἰς πυρετώδη ἀνησυχίαν. Ἅπαντες, ἐξηγοῦντες κατὰ τὸ ἴδιον αὐτῶν συμφέρον τὴν ἀποστολὴν ταύτην τοῦ κόμητος, ἤλπιζον...

Μετά τινα χρόνον ἠγέρθη ἡ φοβερὰ καὶ λυσσώδης ἐκείνη καταδίωξις κατὰ τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης, ἐναντίον ὅλου τοῦ ἐν Ῥωμανίᾳ ἑλληνισμοῦ καὶ ἐγένετο ἡ δήμευσις τῶν ἐν αὐτῇ ἑλληνικῶν μοναστηριακῶν κτημάτων.

Ἰδοὺ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς μακρᾶς ἰδιαιτέρας συνδιαλέξεως τοῦ ἡγεμόνος τῆς Ῥωμανίας μετὰ τοῦ ἀπεσταλμένου τοῦ αὐτοκράτορος πασῶν τῶν Ῥωσιῶν, ὅστις ὑπισχνεῖτο αὐτῷ διὰ τοῦ ἀπεσταλμένου του ἐκείνου νὰ παράσχῃ πᾶσαν συνδρομὴν τῇ Ῥωμανίᾳ, ἤρκει μόνον *νὰ καταστραφῇ πᾶν ἑλληνικόν!*

Καὶ ὅμως μέχρι χθὲς ὑπῆρχον, ὡς μοὶ ὤφελεν, ἴσως δὲ καὶ ὑπάρχουσιν ἔτι παρ' ἡμῖν τινες, πλὴν ἀραιοὶ καὶ μετρούμενοι ἐν τοῖς δακτύλοις, τὰ πάντα ἐκ τῆς δυνάμεως ταύτης, τῆς ὀρθοδόξου καὶ ὁμοδόξου Ῥωσίας, προσδοκῶντες!...

Ὀλίγοι μόνον μῆνες παρῆλθον, καὶ ὁ ἡγεμὼν ἐκεῖνος, ὁ καταστροφεὺς καὶ ἄγριος τοῦ ἑλληνισμοῦ διώκτης ἐν ταῖς παραδουναβίοις ἡγεμονίαις, προσετέθη εἰς τὴν χορείαν τῶν πεπτωκυιῶν Μεγαλειοτήτων καὶ Ὑψηλοτήτων.

Οὕτως ἡ Θεία Πρόνοια τιμωρεῖ τοὺς ἀδίκους!

Δ'

Ἡ αὐλὴ τῆς Πετρουπόλεως, ἰδοῦσα τὸ σχέδιόν της στεφθὲν ὑπὸ ἐντελοῦς ἐπιτυχίας ἐν Ῥωμανίᾳ, ἐνόμισε καλὸν καὶ συμφέρον νὰ πέμψῃ τὸν αὐτὸν ἄνθρωπον καὶ εἰς Ἀδριανούπολιν, ἵνα ἐκεῖθεν, ὡς ἐκ κέντρου, ἐκτείνῃ τὰς ἐνεργείας του ἐφ' ὅλης τῆς Θράκης καὶ Μακεδονίας.

Γνωστὴ τοῖς πᾶσιν ἡ φοβερὰ πάλη, ἣν ἀνέλαβεν ὁ ἑλληνισμὸς εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα καθ' ὁλοκλήρου τοῦ ὄγκου τοῦ Πανσλαυϊσμοῦ· θλιβερὰ ὅμως ἀφ' ἑτέρου καὶ ἡ μεγίστη ἀδράνεια, μεθ' ἧς ὅ τε ἐλεύθερος καὶ δοῦλος ἑλληνισμὸς ἀπεδέχθη, ἐν ἀρχῇ ἰδίως, τὴν πάλην ταύτην.

[Οἱ πάντες παρέστημεν, ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν, μάρτυρες τῆς ἀδηφάγου κατακτητικῆς ἐπιθυμίας τοῦ θηρίου, ὅπερ, τὸν δόλον καὶ τὴν ὑπόκρισιν πάντοτε φέρον ὡς προσωπίδα, ἠπείλησε νὰ καταπίῃ τὸ μέλλον τῆς Ἑλλάδος, εἰμὴ ἔσωζεν αὐτὸ ἡ ἀπληστία πονηροῦ διπλωμάτου, ἐμπεσόντος εἰς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ παγίδα!

Στήσωμεν αὐτῷ οἱ Ἕλληνες ἀνδριάντα!....]

Μετ' ὀλίγον ἰδοὺ ὁ αὐτὸς ἀπόστολος τοῦ Πανσλαυϊσμοῦ, ὁ κόμης Ἰβανόφσκης, φθάνει εἰς Θράκην· ἀλλά, πρὶν ἀποκατασταθῇ ἐν Ἀδριανουπόλει, ἀπεφάσισε νὰ σπουδάσῃ τοὺς κατοίκους τῶν ἐπὶ τοῦ Αἵμου χωρίων, ὧν τὰ πλεῖστα κατοικοῦνται ὑπὸ Βουλγάρων.

Ὑπάρχει Τις ὅμως, ἐφορῶν τὰ πάντα, ὑπερασπίζων τοὺς ἀδίκως πάσχοντας, σώζων τοὺς πάσχοντας.

Ἡ φωνὴ Αὐτοῦ ἔκραζε:

(Ἕπεται συνέχεια) ΛΑΜΠΡΟΣ ΕΝΓΑΛΗΣ

Τύποις ΚΟΡΙΝΝΗΣ ἐν τῇ διασταυρώσει τῶν ὁδῶν Μιλτιάδου καὶ Νικίου ἀρ. 15